

tuổi ngọc

138

TUẦN BÁO CỦA YÊU THƯƠNG

Chủ nhiệm, chủ bút :

DUYÊN ANH

Phụ tá chủ nhiệm :

NGUYỄN TÂN KHANG

Thư ký tòa soạn :

ĐÌNH TIỀN LUYỆN

TUẦN BÁO RA NGÀY THỨ SÁU

TÒA SOẠN VÀ TRỊ SỰ : 63 BÙI THỊ XUÂN (LẦU 1) SAIGON 11

văn

phổ hện
yêu hạt sương mai
nghe mây về tâm hồn nhỏ
uyên ương
thi ơi là thi
chùm mây mùa hạ
cuộc tình thắm lặng

MUỜNG MẢN
RƠ TEM
TUYỆT OANH
ĐỖ HỮU THỊ DUNG
CHI
BẠN NGỌC
NGUYỄN THỊ MÂY TI

thơ

ngy sơn • thý kha • hoàng du thụy • linh uyên • bảo lễ •
chu ngoạn thư • lũy đức nghiêm • hồ thị kim thu • linh tuyến

truyện

cám ơn em đã yêu anh
chủ nhật uyên ương

DUYÊN ANH
ĐÌNH TIỀN LUYỆN

mục thường xuyên

nhìn xuống đời
ngọc thân ái
tuổi ngọc và bạn ngọc
chạp phô

ÁI NHI, Ý ĐỨC, ÁI HOA
NGỌC
TÒA SOẠN
TỔ HỢP KIẾN

Biên lai số 597-BTT-NBC cấp ngày 16-4-1971

Bộ biên tập : TỪ KÊ TƯỜNG, Ý ĐỨC, ÁI NHI, ÁI HOA, NGỌC THÂN ÁI

Quản lý ĐẶNG XUÂN CÔN

Số 138

Tuần lễ từ 28-6-74
đến thứ sáu 5-7-74

Giá bán 150đ

từ giấc mơ của
một anh lái đò...

Khi tôi ngồi ở tòa soạn *nhìn xuống đời* thì các bạn ngọc và ngọt hai trăm ngàn thí sinh khác cũng đang ngồi ở phòng thi, nhìn xuống cơ man là câu hỏi để dùng bút chì đen sô a gạch dưới đít a hoặc b hoặc c hoặc d hoặc e của mỗi câu hỏi. Dư luận đã ồn ào nhiều về cuộc cách mạng thi cử năm nay. Mỗi thay đổi nề nếp cũ, dù đúng hay dù sai, đều bị chông đời và nhạo báng. Tuần báo Tuổi Ngọc đã đời phen, định nhân danh tuổi ngọc, góp ý kiến và phê phán chút xíu về nền thi máy móc. Nhưng, Tuổi Ngọc được khuyến cáo rằng chớ có phê phán, nếu phê phán sẽ bị cúp đặc ân miễn ký quỹ 10 triệu. Do đó, Tuổi Ngọc đành khép thân phận mình, không dám "xí xon" như thuở trước. Và bạn ngọc đã không thấy Tuổi Ngọc lạm bàn về máy IBM. Hôm nay, nhằm đúng ngày thi tú tài, tôi chợt nhớ một bài thơ của thi sĩ Nguyễn Bính, nhan đề *Giấc mơ anh lái đò* :

Năm xưa chờ chiếc thuyền này
Cho cô sang bãi trước đây chiều chiều
Đề tôi mơ mãi mơ nhiều
Tước đây se võng nhuộm điều ta đi

• • •

Tưng bừng vua mở khoa thi
Tôi đã quan trạng vinh quy về làng

Võng anh đi trước võng nàng
Cả hai chiếc võng cùng sang một đờ

• • • •
Đồn rằng đám cưới cô to
Nhà trai thuê chín chiếc đờ đón dâu
Nhà gái ăn chín nghìn cau
Tiền cheo tiền cưới chừng đâu chín nghìn
Lang thang tôi dạm bán thuyền
Có người trả chín quan tiền lại thôi

... đèn giắc mơ của
sĩ tử bây giờ

Anh lái đò mê lây vợ và mơ thi đỗ. Có lẽ, anh mơ quá hóa ra trượt vô chuôi. Thi sĩ Nguyễn Bính không nói rõ anh lái đò «ấn ớ» nhưng ta cứ hiểu theo ý ta là anh ta đã «ấn ớ». Anh lái đò còn một chiếc thuyền đáng giá chín quan, dạm bán chẳng ai mua thì vẫn còn nguyên vẹn chiếc thuyền để thả dài trên giòng sông mà hát quên nỗi buồn. Anh ta hạnh phúc chán ! Thi sinh tú tài bây giờ mê gì mà mơ thi đỗ ? Câu trả lời sẽ thương tâm vô cùng. Nó không thơ tí ti ông lão nào. Nhất là với các nam thí sinh. Và thi đỗ rồi thì được cái gì, thì thực hiện được hoài bão nào ? Câu trả lời càng chán ngán nếu nhìn lên một nền đại học thiếu trường, thiếu thầy, một nền đại học «cua» bán cắt cổ và tranh chỗ ngồi học như tranh đồ cúng cô hồn. Nhìn lên nền đại học tư mới phát khiếp ! Có vài đại học tư mà «Viện» thiếu tiện nghi hơn cả trường mẫu giáo ! Sinh viên khoái học về báo chí, điện ảnh lại bị học những bậc thầy làm báo, viết báo không nên thân ; những thầy đạo diễn mà tác phẩm của họ là phim cóc nhái, đánh đấm và chả có nổi cái cao học, nói chi cái tiền sĩ. Muốn vào dạy đại học, phải có tiền sĩ, bét ra cũng cao học. Không lẽ một ông cử nhân bị học một ông vô bằng cấp ! Một giám đốc sản xuất điện ảnh cũng là giáo sư khoa truyền thông ? Ở đâu cũng vậy thôi, những «siêu nhân», những tài năng vô bằng nhưng vượt khoa bằng không có quyền dạy đại học hay tiểu học. Họ chỉ được phép... diễn thuyết, được phép nói về kinh nghiệm viết văn, làm thơ, làm phim, làm báo cho các vị giáo sư nghe. Và các vị giáo sư đem kinh

ghịem quý báu của họ, soạn bài, dẫn chứng mà giảng dạy sinh viên. Thi có ở đại học ta mới có những phân khoa mà «giáo sư» — ôi chao, luôn trở thành giáo sư đại học hơi khó và hơi lâu — khơi khơi vào đại học như những anh điếc không sợ súng. Nếu đại học tư nào mở phân khoa khiêu vũ, chắc chắn, giáo sư Do sẽ là giáo sư thực thụ với triết lý này đây đâm ra vật ! Câu trả lời có sẵn cho câu hỏi tại sao sinh viên của chúng ta cứ ước ao xuất dương du học. Ấy là đậu tú tài. Còn trượt ? Chắc định không có chiếc thuyền thả dài trên giòng sông đời sóng gió.

(ĐỨC)

Đôi trẻ đáng
trương yêu biết mấy

Tháng sáu nhà nước mở khoa thi tú tài. Tháng bảy mở khoa thi nghị en đô tỉnh thị. Bốn báo phụ tá chủ nhiệm Nguyễn Tân Khang, giáo Trung học, Tổng thư ký Thanh Thương Hội, bốn năm trước đã làm thi nghị viên và được giám khảo cử tri quận III Đô thành chấm đậu. Năm nay, Nguyễn Tân Khang lại ứng thi. Chắc chắn, «chàng tuổi trẻ n giòng hào kiệt» sẽ làm bài hay hơn và được cử tri quận II và III chấm đậu nữa. Cùng với Nguyễn Tân Khang, chàng tuổi trẻ Vũ Văn cũng ứng thi tại... trường thi Gia Định. Vũ văn Tùng, được sĩ, là binh, nguyên cựu học sinh Chu văn An, Chủ tịch Thanh Thương Hội toàn quốc, là một người hoạt động tích cực từ khi còn đi học. Tuổi có cái lợi là được mọi người thương yêu và dành cho nhiều ưu đãi c biệt. Tuổi trẻ là con cháu, là anh em, là bạn bè của chúng ta. Là ở một đoạn đời vừa mất hay đã mất. Bởi tuổi trẻ là biểu tượng của ung thủy, thành tín, son sắt nên tuổi trẻ mới đáng yêu thương và xứng ng được yêu thương. Vũ văn Tùng và Nguyễn Tân Khang là hai ười tuổi trẻ dự khóa thi nghị viên tháng 7-1974. Tuần báo Tuổi Ngọc ng nhiệt giới thiệu hai chàng. Và chỉ hai chàng mà thôi. (TUỔI BOC)

Đôi sao nào biết
đôi sao bây giờ

tin đến số 140, Tuổi Ngọc trở về đời sống Bán Nguyệt San, rất

401
10/10/74

nhiều bạn ngọc viết thư tỏ ý buồn bã và hy vọng Tuổi ngọc « đòi ý kiến ». Tuổi ngọc là tuần báo, là tờ báo. Tuổi ngọc không là... cụ Phan Khôi để vững tinh thần :

Làm sao cũng chẳng làm sao
Dẫu có thể nào cũng chẳng làm chi
Làm chi cũng chẳng làm chi
Dẫu có việc gì cũng chẳng làm sao

Bên thờ dài : Biết làm sao bây giờ ? Sờ này là số 138. Đáng tòa soạn đã chuẩn bị xong đợt bìa cho những số 140, 141, 142, Nhưng vì « cạn vốn » — vốn của tuần báo Tuổi Ngọc, chúng tôi trưng báo nuôi báo, và cũng chỉ đủ khả năng đó, Tuổi Ngọc khi « ám mưu » gì cả nên không thể, không có, không dám vay tiền nuôi số báo — tới nay, giấy in bìa chưa mua, tranh chưa vẽ và giấy chỉ đủ hết số 139. Tuổi Ngọc đã « gồng mình » đến...rách da. Phương tiện hẹp, nhân sự ít ỏi. Chỉ có hai mạng đi về bất thường mà thứ sáu báo cũng ra đúng hẹn là một phi thường, chưa từng thấy ở làng báo giới ! Nay chúng tôi ốm đau, kiệt quệ, khó lòng tiếp tục xuất bản số báo. Chắc chắn, số 140 sẽ về Bán Nguyệt San. Nếu nó còn là tờ báo, ấy là phép lạ. Bạn ngọc và chúng tôi đều mong phép lạ đó. chúng ta cùng... hy vọng ! (ÁI HOA)

Chia buồn

Được tin buồn Thân Mẫu của
Giáo sư NGUYỄN TẤT ĐẠT
vừa mệnh chung tại Saigon.
Thay mặt cho toàn thể cựu học
sinh Tam P8 Lê Bảo Tịnh niên
khóa 1966-1967, xin thành kính
chia buồn cùng giáo sư và cầu
chúc hương hồn cụ sớm tiêu điều
miễn cực lạc.

Ý ĐỨC

tuổi ngọc

In tại cơ sở ấn loát
Nguyễn-Bá-Tông
63 Bùi Thị Xuân, Saigon II
Số lượng : 6000.

ĐỒNG NAI

270 Đê Thám, Saigon II
Điện thoại : 20.942
Tổng Phát Hành

em đến
thăm anh
một chiều
mưa

ELVÉE

buồn của ta nó dễ sợ lắm nhỏ ơi !

Vượng than thở. Chung Tử Kỳ Hương vờ ngó ngăn :

— Buồng chi ? Buồng ngủ hay buồng tắm ? Bộ buồng của mi có hay sao mà dễ sợ ?

Vô duyên, người ta buồn muốn thuê xích lô máy ra cầu TMG tự mà cứ vớ vẩn hoài.

Nhỏ Hương thêm vào một câu rất tinh :

— Hãy... kho.o.an, chết ở cầu TMG tiết không được sạch, giá ng được trong thì làm sao mà ta cấp cho mi cái Certificat tiết hạnh phong được ? Cho ta xin có một lời can.

— Đừng can, để ta làm người nghệ sĩ lăn lóc dưới mương cho

— Lăn lóc dưới mương sao được, ba ngày sau xác mi sinh trong nỗi linh phình Đẳng thấy là hân vớt lên liền, ta biết rõ ý mi quá

Vượng cò « tinh » khi nghe Hương nhắc đến tên Đẳng. Cái tên mà Lăng thì rất « bình dân giáo dục ». Hương thừa thắng xông lên : ng xạo em ơi, đời đẹp quá, em yêu đời quá, em chết bỏ « in » lại cho

Vượng đoan trang, thùy mị biển mặt. Vương chính hiệu hiện
Không thêm «thằng cha» Đăng!

— Tại sao lại có một sự thăng chức bừa bãi như vậy nhỉ.

Hương bó nhỏ diễn tả một sự bất bình cộng thêm chút xíu ng
nhiên.

Chỉ là như thế này : Vương và Hương đều đồng ý rằng,
cả những chú chàng dưới 18 tuổi đều bị xếp vào 1 cấp và được
mền gọi là «thằng nhỏ» ; nhỉnh hơn chút nữa, từ 25t trở lên
«thằng cha». Thế còn các thanh niên ở vào hạn tuổi từ 19 đến 24 ?
thừa, để dung hòa Vương và Hương tạm gọi là «thằng nhỏ cha»
«thằng cha nhỏ» cho có vẻ hòa hợp và hòa giải 2 thành phần. Đăng
lớn hơn Vương 7t. Không bà con, anh em họ hàng nội ngoại
xa chi cả ấy vậy mà Vương nhắc đến Đăng luôn. Kết quả là Tô
Hương Chung từ Kỳ của Vương dám tuyên bố có thể tá xung hữu
vào trường Luật và sẽ tìm thầy Đăng dễ dàng nhờ vào những gì V
đã kể Hương nhớ từng ly từng tí. từ chỗ ở trọ của Đăng mãi nơi
PTG đến những thói quen rất dễ yêu của Đăng như cái chắc lưỡi,
gãi tai, cái bặm môi v.v... Ấy vậy mà Hương lại có thể sững sờ khi ng
Vương gọi Đăng bằng một danh từ đây «kính trọng» : «thằng cha».

Vương giải thích với 80 phần trăm khinh bỉ và 20 phần trăm lạ
lúng : « Vì lý do thâm niên công vụ ta cho hẳn nhập ngạch. Có gì
ngại không ?»

Cảnh Sát Hương từ từ phán : «Yêu cầu cho xem chứng minh thư

Vương «tỉnh» không kém : «Chứng minh thư của Ngân hàng Qu
gia cấp ta đem đi tậu quà mừng sinh nhật hẳn từ chiều hôm qua
Kể từ giờ phút này hẳn đã 25t. Yêu cầu mi gọi cho đúng cấp bậc».

Chiều qua... chiều qua... Hương vừa nói vừa gõ nhịp thước v
lòng bàn tay no đầy rồi bắt chợt cơ vòng miệng hoạt động. Nhỏ
miệng cười. Ha ha. Chiều qua mưa em đến thăm anh một chiều m
Có quên đường về không nhỏ ?

Vương nhắm tịt mắt để trả lời cái nheo mắt còn kéo dài tr
đuôi mắt Hương. Thấy chưa cân bằng tí sô, Vương mở mắt liếc th
cái nữa rồi mới trả đũa :

— Thúi. Người ta đến chơi quên niềm cay đắng chẳng được

chớ lại phải khênh thêm đấng cay về thì... Tây cũng không quên đường
về được chứ đừng nói gì ta ! Triệu Tử Long Phạm thị Tông Hương
hãng say với nhiệm vụ, quyết tâm phò á đầu Trịnh thị Nhã Vương,
lông mày dựng ngược, miệng hoạt động đến mức tối đa :

— Đấng cay bằng món khô qua dấm ớt không ?

Vương chua chát : Colspan - Cortal - Noflu với Supercol thì
cả hãng đường Hiệp Hòa cũng chưa chắc làm ta hết đấng cay nữa m
oi.

Hương lầm nhảm : Tại sao lại có sự lạm phát thuốc cảm cúm
trong việc em đến thăm anh một chiều mưa thế nhỉ ? Rồi hét vang
Eureka trong khi cả lớp đang say sưa rầm rì... nói chuyện. Triệu Tử
Long vẫn có thói quen tốt «làm hết việc, không làm hết giờ» đáng kính
phục như vậy đó. Thấy bị «chiêm ngưỡng» trong chiều hương khá bất
lợi, Hương hạ giọng xuống rồi... đoán mò :

— Mi bị cảm hay là bị trúng nước mưa khi đến thăm Đăng chứ
gì. Ta biết dư là mày tên thuốc mi vừa kể là của hẳn mua tặng chứ gì.
Đúng chưa... em ?

Vương chán nản : «Nếu vậy thì hạnh phúc quá ta đâu cần buồn
làm chi Hương».

Liện lý Hương ra lệnh : «Yêu cầu thuật lại nội vụ thật rõ ràng
và thật đầy đủ!» Vương đau khổ tả oán :

— Qua ta thăng cái áo mới may đến chỗ hẳn trọ, leo lên 19 bậc
thềm, gõ cửa phòng ba tiếng, chờ nửa phút thì cửa mở...— Hương thăm
dò : Hẳn không thêm cười với mi mà cũng quên khen áo mi đẹp nữa
chứ gì ?

Vương mắng Hương vô duyên cho cho đỡ tức và yêu cầu Hương
đừng cắt đứt tư tưởng mình vì có thể gây trở ngại lớn lao cho việc lập
biên bản, rồi tiếp :

— Cửa mở, một cái đầu lộ ra. Không phải đầu hẳn mà mà là đầu
một mợ chải chuốt kỹ càng : mí mắt có tô cu lơ, lông mi có chải, đánh
môi son và má có xoa phấn đàn hoàng. Nàng hỏi ta kiếm ai. Ta nhớ rõ
ràng là lúc này thì trời đổ mưa rào rào và có cả sấm chớp như ở Tivi vậy
đó. Nghe nàng hỏi ta lễ phép dạ thưa đàn hoàng : «Dạ thưa em kiếm anh
Đăng» — Ta có xưng tên và tự động trở thành em gái hẳn mời từ Nha

Trang vào với trường để dự trại hè ở CT nữa. Nàng tủm tỉm cười, thân ái mời ta ngồi, rót nước mời ta uống rồi cho ta biết. Hần ôm gần một tuần lễ, nàng phải «nuôi» hần, trông chừng hần nữa. Nàng vừa nói vừa bày ra mấy vỉ thuốc rồi tiếp, nhờ vậy mà bữa nay hần bớt nhiều rồi. Hương ơi, lúc đó ta chỉ ước chi có cục gạch thiệt cứng đặt vô miệng nàng cho rồi. Con gái chi mà vô duyên tẻ, nhào vô phòng người ta mà còn đem kể khoe với người khác nữa. Ta nuốt nước dãi hai ba lần mà vẫn còn nghẹn. Chắc khi đó ta «e» lắm Hương ơi. Âm ừ mãi ta mới thỏ thẻ, truy lùng tông tích hần. Nàng cười khoe cái răng khèn. Đẳng ra phở rồi, đi mua Páté Chaud đó. Chị... (nàng xưng chị với ta ngọt lịm mi ơi). Chị nói Đẳng mua đó, tại chị cũng thích ăn nữa.

Chúa ơi. Tướng Bà bị Tướng Ông «bắt» ta cũng không tức bằng nghe nàng nói Hương ơi!

— Họ liên kết với nhau như vậy là mi đương nhiên bị loại rồi. Ở lại nghe nó hợm mình làm chi?

— Về thì về chứ sợ gì ai nhưng mà cũng phải bồi bác cho nó đẹp lòng, cho nó phải phép chứ mi. Ta cũng phải. «Thưa chị em về vì lỡ xin phép mây soeur đi đến 5 giờ thôi...» Nàng hỏi mưa chưa tạnh mà vội về chi, đau chết. Ta biết nàng giữ ta cho có màu luôn thể lấy lòng em gái Đẳng luôn thành ra ta quyết... xếp xác tay theo việc đao cung. Ra đền ngô thì má Đạm Tiên lù lù hiện đến. «Thằng cha» coi bộ mừng rỡ lắm mi ơi. Hần hỏi ta đến chơi mà sao không đợi hần lại bỏ về giữa mưa vậy?

— Đừng thêm nói gì cho nó tăng thêm phần ghê rợn mi à.

— Ừ, ta đâu thêm nói gì. Đường ta ta cứ đi, môi ta mím chặt, mặt ta hất lên 45 phần trăm, mắt ta nhìn về phía xe xích lô đang đập tới, không thêm liếc hần mà vẫn biết hần đang quay xe chạy theo. Miệng kêu Vượng, Vượng...

— Lúc này mi đã tội nghiệp hần chưa?

— Chút chút thôi nhưng khi nghe hần dụ vô nhà chơi, hần có Páté chud nóng thì máu ta nó lên đến 142 độ Fahrenheit, mặt ta «lạnh» hơn nữa, môi ta mím chặt gấp ba. Ta cương quyết không thêm tham dự cuộc nói chuyện cho đến khi nào nội vụ được sáng tỏ và giải quyết thỏa đáng. Ta hiện ngang leo lên xích-lô bảo về 12 ĐTH, Đakao.

(Xem tiếp trang 62)

CHÙM MÂY

MÙA HẠ

BẠN NGỌC

L. à,

Tuy mang tiếng nghỉ hè mà em vẫn phải ôm cặp đi học. Ba mẹ chỉ cho em được tự do làm gì thì làm (!) trong tháng cuối của thời gian nghỉ hè. Ưc ghê. Ưc không vì phải học hè, chỉ ước vì trời nắng quá. (Em không dám ước nhiều đâu vì L. thường nói âm ước hoài sẽ làm trái tim méo xẹo). L. tưởng tượng xem, trên đường dài nắng gắt chói chang, em phải từng bước từng bước thẳm dần trường thì làm sao không thờ ngắn thờ dài được. Nhưng em không biết làm sao hơn. Thi thôi, em cứ đi học và cứ đợi chờ những cơn mưa nhỏ làm dịu lại bầu trời nóng bức.

May quá, trưa nay trời đã tội nghiệp em, trời đã rắc xuống trần một cơn mưa ngắn. L. hãy chia nỗi vui mừng nho nhỏ này với em, đi L. Mùa hè năm ngoái trước khi dời lên phố núi, L. đã ngồi buồn buồn nhìn nắng to, chờ mưa nhỏ. Để làm bài thơ Mùa Hạ mà em thích nhất hai câu: *Em như một chùm mây mùa hạ, Rắc xuống đời anh trăm giọt mưa.* Mắt con bé chơm chớp mấy cái, cảm động vô ngần. L. còn nhớ không?

Mùa hè năm nay, L. biến biệt trên phở núi, em bơ vơ ở quận ly điu hiu này. Những lần về phép của L. chóng qua kinh khủng. Mỗi khi gặp nhau hai đứa đều phải canh chừng đồng hồ, nghe đồng hồ tích tích tắc tắc như trông giục. Một lần, nếu em không cản L. đã ném cái đồng hồ bé con xuống nước. Nhờ xem tiếng kêu của nó dễ giận quá trời... L. mang về cho em chút mù sương phở núi rồi lại mang lên phở núi những gió mát nơi quận ly, những dạn dò, nhưng nhớ của em.

Mỗi tháng lên đồi hỏn L. chỉ đứng hình bóng con bé thôi nghe, mỗi ngày L. hút một điều thuốc đầu lọc, thôi nghe, nếu không mấy ngón tay L. sẽ vàng lờm, dễ sợ lắm. Mỗi tuần, L. viết cho em hai lá thư, mỗi lá dài bốn trang giấy học trò thôi nghe. L. cõ giữ cho tóc bóng hoài nghe, mỗi tháng cắt một lần mà cắt sơ sơ thôi nghe... L. cười một nụ tình rất chân, rất ấm. Cô nhỏ làm như cô giáo của anh vậy. Anh L. của cô nhỏ sẽ bọc găm những «thôi nghe» của cô nhỏ, nhé.

Anh sẽ bọc găm những «thôi nghe» của cô nhỏ, nhé. Hứa ngọt mật ghê chưa ! Vậy mà gần hai tháng rồi, cô nhỏ của L. ngồi chờ thư đến ngủ gật bên cửa sổ, vẫn không được một dòng một chữ hay một mẩu tự nào của L. từ phở núi. Chắc em sẽ khô ra như khô mực vì cứ mãi trong nắng chờ bác phát thư qua công nhà em. Có lẽ em phải sửa lại hai câu thơ của L. qua đi thôi. *Anh như một vòm trời nắng quá, quắt xuống hỏn em mây ngọn roi.* Mây ngọn roi thôi cũng đủ làm con bé tè điềng, chắt ngắt rồi. Chứ đâu như trăm giọt mưa của em, phải không L. ?

Người phở núi đầu yêu à,

Hay là người đã bắt đầu xem em nhẹ tợ mù sương trên dáng núi hùng vĩ, bao dung của người, hở ? (Lạy trời, L. của em sẽ lác đầu một cái thật dài)

BẠN NGỌC

ĐỌC VÀ CỒ ĐỘNG TUỔI NGỌC

cuộc tình thâm lặng

NGUYỄN THỊ
MÂY TY

anh ạ ! em muốn nói với anh rằng mùa hạ về rồi đó anh ! Hạ và mưa-
trời phương trời mù khơi nào đó, anh có giây phút nào chợt nhớ đến
em ? Mùa nào ta yêu nhau rồi mùa nào ta xa nhau ?

Bây giờ em mới cảm thấy nhớ anh thâm thía. Bây giờ em mới
biết rằng em đã thật sự yêu anh (muộn rồi chưa anh ? muộn rồi những
ngày tháng tàn phai, ta cõ tình đánh mất !) và bây giờ, khi nghiệm
tuyệt mãi, em mới thấy lời nói của Tiểu Hạ là đúng. Khanh ạ ! tao thấy
ai tụi mi gây nhau hoài. Và mi, chính mi cũng nông cạn cũng hời hợt
em đó... Hạnh phúc nằm ngoan trong tay mi mà không biết giữ, để
mi có một hôm người ta sẽ khóc...hận !

Chao ơi ! Ngày ày sao ta ngu ngơ và đứng đưng đưng vậy ? Ta
muốn quên hết, quên hết, trí óc chỉ còn lơ mờ nhớ rằng «phải chi ngày
ta nói với chàng một lời. Và cũng... ngược lại. Phải chi !?...»

Luận ạ ! Ta đã lỡ cả một đời yêu thương rồi anh hở ? Sự đó
nảy do anh mà cũng do ai tạo ra ? Hình như do anh mà cũng do em
tạo phần. Giờ em đang hỏi hận ! Không, nói cho đúng là hỏi tiếc mới
đúng... Ôi, những ngày tháng của bướng bỉnh, của giận hờn, gây gổ một
đời. Cặp đó em còn làm người tình của Luận, và Luận cũng tự cho
anh là người tình của em. Một loại người tình mà cả đôi bên đều
ám hiểu chứ tuyệt nhiên không ai nói ra. Và hình như cõ lẽ đây là

một cuộc tình thuộc loại «im lặng». Không ! phải nói rằng thăm là thì đúng hơn...

Có lần vì hết chịu nổi thái độ của anh, em đến than thở với Tiểu Hạ. Mi coi, anh Luận kỳ ghê, có vẻ lạnh lùng quá, Luận vẫn nguyên thái độ là ậm ừ cho qua chuyện khi ngồi nói với ta, anh ấy «cơ» lời nói mi ạ... Họ nheo mắt cười cười : Máy ngọc tổ Nhã Khanh rứa là anh ấy «mê» mi nhất xừ rồi, tại Luận ít nói hoặc ngại điều đó... con trai mờ li... nói là nói, mi cũng phải tỏ thái độ một chút đi

Có lẽ dạo đó em hơi ngu ngơ trong lãnh vực này, vì vậy nào em cũng nghĩ rằng «sự im lặng» của anh là đồng nghĩa với «tôi bớt thương cô rồi»...

Ờ, có lần anh nói, Nhã Khanh hiểu về con người và tình anh thật hơi hợt... Trời ơi ! em sắp điên lên được, vậy là sao hở Luận. Em hiểu anh đến độ gần như cả khối não. Mọi cả người... chưa lòng anh sao mà bảo em hơi hợt nữa. Chao ơi, đời ta cứ mãi quần quai trong cái lùm cậm nhỏ con thê này !... và hình như trong mỗi người chúng ta đều luôn ghim sẵn một cái gì thật cay cú ở những lần chuyện. (Hở môi ra là kẻ tú lạnh hoặc mai mỉa nhau). Em biết thương yêu em nhiều lắm và em ngược lại. Nhưng gặp nhau thay vì tỏ vẻ vui mừng hay vui cười như bao nhiêu người khác, đằng bộ mặt ù lì vẫn cò hữu ! Cho nên đến em cũng vậy, thay vì «mừng mi chết được, mừng muốn nói nhớ anh quá» thì em lại cố dằn lòng... tỏ bơ... coi như không ! (tự ái của em đó anh!). Tại sao anh không nói đủ tiếng «yêu» em mà cứ những «thân mến» thôi ? Đó là cái cơ khi em hiểu lắm anh, em biết anh nghĩ thầm rằng : «thương để dạ chứ ra làm gì con nhỏ sẽ lên mặt kênh kiệu, hách dịch v.v...» và em cứ nhất quyết không thêm hờ môi. Nếu ta tỏ ra chăm sóc cho Luận, Luận sẽ nói ta đã «yêu, lụy chàng»... Cũng rần rần rồi đâu cũng đó !... Anh ạ, em vẫn không tài nào hiểu nổi lòng anh, ngay cả em Anh nên nhớ em là con gái, đâu được mở lời trước, tâm hồn em lúc vậy có lúc khác tất nhiên thê. Đàng này anh lại tỏ ra phức tạp, thuận không chịu được Luận ạ ! Gặp nhau mà đứng đưng, lạnh lùng vẫn giữ kẽ... xa nhau đi là vira... Anh làm to quá, anh chủ quan tr

anh cảm quá, em thà mất anh, em thà xa anh, em thà chịu dang dở đau khổ còn hơn yêu nhau mà giữ kẽ trong từng lời nói, ngay đến lời nói tự nhất cũng thê. Anh bướng một thì em bướng mười, đến nỗi chị Thuần Hoa phải kêu lên. Nhã Khanh tự ái bực như cái thúng ! Sao hai người cứ mãi làm khổ cho nhau chứ ?

Luận ! Cho đến bây giờ mỗi khi trí nhớ chợt tìm về trong những ngày tháng mờ phai đó, em cảm thấy não nuột, nghệt thở và hình như bị ám ức ngày xưa lại ùn ùn kéo về tâm linh, cơ hồ thân xác muốn vỡ tung. Ôi mối tình đầu tan vỡ rồi. Và dù muốn dù không anh vẫn là anh chàng im lặng» còn em thì vẫn là «con bé tự ái cao». Anh yêu ! Em cũng đang cố gắng nuốt hết trái khổ qua còn lại. Đàng gắt cổ đó, hỡi anh yêu dấu...

NGUYỄN THỊ MÂY TY

*Các bạn ngọc đã viết cho Tuổi Ngọc
hãy tham dự cuộc*

**Giới thiệu
những cây bút**

bảng phiếu giới thiệu :

HỌ VÀ TÊN
BÚT HIỆU
ĐỊA CHỈ
ĐÃ CÓ BÀI ĐĂNG TRÊN TN CÁC SỞ . . .

Tuổi Ngọc sẽ gửi câu phỏng vấn và đăng hình cùng bài của bạn trong số báo mới nhất.

con nhện giăng tơ

Em ngần ngại mỗi khi vắng cô ta, như thê có phải em «giăng tơ» không chị? Cô ta cũng hơi...(mới nghi thôi) làm sao thứ lại đáp sô? Rì tai giùm em đi, Ngọc thân ái.

T. HOÀI HƯƠNG (Saigon)

«Giăng tơ», a, một danh từ mới của tình yêu! Từ xưa, danh từ này, Ngọc cứ tưởng chỉ dùng cho... loài nhện. «Buồn trông con nhện giăng tơ, Nhện ơi nhện hỡi nhện chờ mỗi ai». Vậy danh hiệu «giăng tơ» của em là nhớ nhung. Bởi có câu: «Nhớ ai ra ngần vào ngõ, nhớ ai ai nhớ bấy giờ nhớ ai». Nhớ quá hóa ra ngần ngõ. Ngần ngần là dấu hiệu của nhớ. Cả hai nằm trong quỹ đạo tình yêu. Em ngần ngần là em nhớ. Và nhớ một người là đã yêu

rồi đó. Nhưng làm sao em biết ta cũng hơi?... ngần ngần? Nếu biết chắc cô ta hơi ngần ngần đây là đáp sô chứng minh thể hình học lớp 7. Ngần ngần = Nhớ = Yêu. Tôi Ngần Ngần = Tôi Nhớ = Tôi Yêu. Nàng Ngần Ngần = Nàng Nhớ = Nàng Yêu. Tôi Ngần Ngần Vì Nàng = Tôi Nhớ Nàng = Tôi Yêu Nàng. Nàng Ngần Ngần Vì Tôi = Nàng Nhớ Tôi = Nàng Yêu Tôi. Kết Luận: Hai Tôi Ngần Ngần Vì Nhau = Hai Tôi Nhớ Nhau = Hai Tôi Yêu Nhau. Thể yêu hơi khác toán học nên tìm đáp sô mặt công phu và dài giòng tự. Em đồng ý chứ?

cổ tích tâm cảm

Ngọc thân ái ơi, tại sao viết thư em mình mà người ấy cứ mãi gạch đi

hoa thị, thê là sao hở? Ngọc thân ái giải đáp giùm nhê!

PH. TH. DƯ HẠ (Quy Nhơn)

Người ấy mê truyện cổ tích *Tâm Cám*. Em đã đọc *Tâm Cám* chưa? Lúc *Tâm* biến thành trái thị và bà lão già đi qua cầu nguyện: «Thị ơi, rụng bị cho bà về nhà làm quà cho trẻ». Trái thị đã rụng xuống bị bà già, «dàn xếp» cho đoạn kết rục rỏ tình yêu của cô *Tâm*. Người ấy «mãi gạch dấu hoa thị», có lẽ, người ấy mơ ước em biến thành trái thị để người ấy làm bà lão già chăng? Dấu sao, chuyện tình được mơ ước như cổ tích cao quý. Em hãy mỉm cười mà quên thắc mắc đi.

một trái ô mai

Em và họ có đôi đáp vài câu. Đã có những ánh mắt nhìn. Đã có một khoảng đường song lối 20 m. Họ đã nhận trên tay em một cục kẹo. Em đã nhận nghe họ một bản đàn. Em đã biết tên họ, nhưng họ lại chưa biết tên em. Thưa chị, vậy thì em và họ đã quen nhau chưa? Và nếu gặp lại lần nhì, em có nên cười với họ một nụ, hoặc gọi tên họ một tiếng thật êm đềm?

THẮC MẮC (Nha Trang)

Em «thắc mắc» nhiều quá. Khi thì cô bé Nghi thắc mắc. Khi thì cô bé Thắc Mắc thắc mắc. Phải đòi kiều chữ viết và đừng để chung một «gò» Nha Trang, họa may, Ngọc mới «lầm» em là nhiều em. Tuy nhiên, vẫn trả lời em đây. Trước hết là cô Nghi ở Nha Trang: Muốn người nhìn em mỉm cười cho «âm bụng và hạnh phúc», có mỗi cách là em nên theo rõi các chương trình của quý vị hê. Thê nào em cũng lây một «pha» mà em không hay. Thê rồi, cái «pha» hải hước vô tình đó sẽ khiến người ta cười. Muốn sắm đồ vật không sợ hỏng, không cần trả giá đắt bị mắng, hãy vô một hiệu bán giá nhất định. Câu sau chót trả lời cô Thắc Mắc ở Nha Trang: Em nên tặng thêm một cục xí muội khi gặp lại lần thứ hai. Đã ăn kẹo, lại ăn xí muội, giọng họ sẽ tuyệt vời. Và họ sẽ «gọi tên» em «một tiếng thật êm đềm» thay vì em phải gọi họ.

bỗng dưng

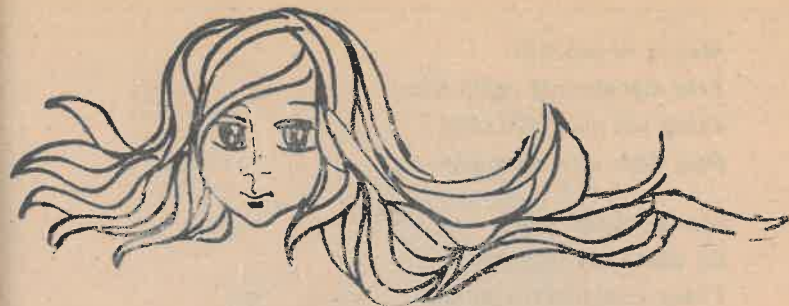
Đưa tay vẫy nụ trắng vừa mười sáu
Đã ngủ quên trong nếp áo thật thà
Nghe cây lá rụng đầy hồn ngơ ngáo
Dưới chân còn vệt mắt những xót xa
Đứng nghiêng nghiêng tóc chia từng ngói nhỏ
Ta bồi hồi nhìn năm tháng phong ba
Nghe trái tim đập vội những bàng hoàng
Và ta thấy hôm nay trời rất lạ
Ngày hôm qua em vừa nghe mười bảy
Nở giữa mùa bóng vờ những chiêm bao
Ta nhớ em đùa trong hoa nắng nháy
Dấu tay dài mơ ước cũng lao xao...

BẢO LỄ

trăng hạ phồ

Cúi tim, thất lạc trong tôi
Trăm dòng máu đỏ xa xôi nẻo về
Ngực đầy hơi thở hôn mê
Hong khô tri não nhớ tha thiết người
Phải người cuối dây mây trời?
Phương xa, gió-lộng-môi-cười gửi sang
Trông mây tôi gọi tên chàng
Nghe trong lòng ngực dịu dàng cơn đau
Chàng xa, phở cũ hư hao
Soi gương nhan sắc trở màu tương tư
Tôi vẽ nhảm lại lời thơ
Mỗi vuông chữ viết tường như môi cười!
Cuối cùng, đất vẫn xa trời
Tôi : trăng hạ phồ đổi người núi cao
Khuya đàn trái chuyên chiêm bao
Tôi theo tinh tú nhập vào viễn du.

CHU NGAN THU

gửi mùa hè xưa

Con sóng vỡ lời buồn trên vách đá
Chàng trăm năm đỉnh núi lạ vô cùng
Em hè xưa gõ tim chàng oan nghiệt
Gởi âm buồn theo nhịp sóng bao dung
Vách đá cũ âm vang con sóng gọi
Em bơ vơ sợi tóc ngậm môi buồn
Thì cứ xem như một lần lầm lỗi
Mảnh tim còn sâu một vết đau thương
Như chim xa lạc loài đôi cánh mỏi
Đại dương đời mây trận gió mưa qua
Em lênh đênh trôi trên từng nỗi nhớ
Khi chàng về buồn đã vỡ bao la.
Và người ơi, lỡ rồi cơn mộng cũ
Sầu về đã mù mịt lời quen xưa
Xin đưa tay vẫy chào nhau cuối dốc
Để muôn trùng còn nhớ dáng em thơ.

HOÀNG DU THỤY

giã từ tháng năm

Mai ta về phố biển
Bỏ chàng ngày lang thang
Đường phượng bay hai hàng
Buồn, dài như tiếng hát

Mai ta về phò biển
Trời một phương nghìn trùng
Trông vờ nhau thôi cũng
Đăm đăm, mồn chân mây

Mai ta về phò biển
Bỏ chàng với tình xưa
Tháng năm trời còn mưa
Trên tóc dài, sợi nhỏ

HỒ THỊ KIM THU

bài đầu cho học trò nhỏ

Như buổi sáng trời nóng cơn nắng mới
Là thấy vui khi ở cạnh các em
Trong tiếng gió, có lời hương tháng thốt
Là thấy vui khi vuốt tóc nhung mềm

Em có hát lúc bình minh rạng rỡ
Như màu hồng hoa phượng vẫy trên tay
Mỗi những lúc thật cười yên hơi thở
Như còn thơm tíng trang vở hôm nay

Thấy đèn dây một cuối cùng lựa chọn
Là các em tha thiết cả cuộc đời
Cho trọn buổi đầu tiên bài học mới
Là dạy em biết yêu mến con người

Thấy chỉ nhận chút tình trong trí nhớ
Sau những lần lừa lọc dưỡng nuôi
Em hãy cố để cho thấy hơi ấm
Làm hành trang theo năm tháng ngậm ngùi!

LINH-TUYẾN

NGHE MÂY VỀ TÂM HỒN NHỎ

TUYẾT OANH

Em trở về thành phố biển một mình vào buổi chiều nhạt nắng. Lòng em dâng lên một niềm vui khó tả. Tim em đập từng nhịp bồi hồi theo từng bánh xe lăn. Đại lộ Gia Long vẫn thơ mộng như ngày nào. Trạm xe lửa VN. vẫn u buồn như ngày xưa ra đi. Không có gì thay đổi mặc dầu đã ba năm qua. Con bé ngày xưa bây giờ đã lớn, thành phố Nha Trang vẫn dễ thương, thơ mộng ngàn đời.

Em xách chiếc va-li nhỏ chậm rãi bước xuống xe ca. Gió thổi áo em bay bay, đôi tà áo trắng xóa phần phật quần quít trong chiếu. Em thấy mình bé bỏng đến tội nghiệp. Đám người ồn ào đón đợi thân nhân em đau nhức màng nhĩ em không ft. Một chiếc xích lô trờ tới. Về đâu, ở ? Đường Duy Tân nha bác. Em leo lên ngồi nhỏ bé trên nệm xe. Chiếc va li đặt dưới chân im lìm. Đôi tay em trắng xanh thuần dài buông thõng trên đùi. Hơn một giờ trên phi cơ làm em mệt nhoài. Hai hàng me bên đại lộ đã đềm mùa thay lá. Lá me vàng bay bay. Một giọt nắng vàng nhỏ xíu rơi trên nền áo em trắng muốt. Nha Trang ơi, thành phố của em dễ thương đời đời.

Chiếc xe dừng lại, em trả tiền rồi xách va li đầy công bước vào trường. Những viên đá cuội ào ào dưới bước chân em. Vài khóm quỳnh vàng nở kiêu sa. Khi xa Nha Trang em đã nhớ nhiều những bông hoa Cúc

Qui. Một loài hoa trùng với em. Cúc Qui. Hoa Cúc Qui trầm lặng trong gió sớm và kiêu sa trong nắng chiều. Hàng dương liễu xanh rì che dài từ công vào mái sân nhà làm mái che cho lối đi thêm thơ mộng. Cậu bé Ti Ti thấy em trước tiên. Mẹ ơi, chị Cúc Qui về. Em đặt chiếc va-li giữa nhà, vòng tay ôm hôn chú bé. Mẹ em từ dưới bếp chạy lên. Ánh mắt mẹ nhìn em tràn đầy âu yếm. Niềm vui òa vỡ trên môi, thán ngát lên nụ cười.

— Mẹ nhận được điện tin con hôm qua. Mẹ mừng quá ăn chả được đó. Trọn ngày nay trông chừng hoài.

Em ôm hông mẹ.

— Chị Quang Chung đâu mẹ?

— Chị con đi học rồi.

— Bên Hải Học Viện hờ mẹ?

— Ừ! Thôi thay áo đi con. Mẹ có mua cua về nấu bún riêu cho con ăn này. Thích không?

— Thích chứ mẹ. Nhất mẹ rồi cơ.

Mẹ cười hiền, đi xuống nhà sau. Cậu bé Ti Ti lại đòi quà nhét cá lên. Em cho bé một chùm nhãn Vũng Tàu, và một chiếc tàu bằng sò ráp nối thật khéo léo. Công trình một tháng của anh Khắc Tiếp. Em lắc lắc đầu. Tạm quên hình ảnh Khắc Tiếp trong vài phút. Em đã thở hít không khí Nha Trang, thành phố đầu yêu ngàn đời sống. Em vào phòng tắm dội nước ào ào. Cậu bé Ti Ti nói thật to: — Sáng mai đi tắm biển với em nha chị Qui. Tắm lúc sáu giờ ấy chị. Biển sáng nước biển ấm tuyệt vời. Em xin mẹ đi thăm phò một tí, mẹ đừng về sớm dùng cơm. Em dạ thật ngoan. Chiếc quần xi-gà tím rộng ở áo pull vàng, bộ đồ ba mới sắm cho. Cậu bé Ti Ti cười reo lên, áo Cúc Qui đẹp ác. Em cười cười đạp xe mini ra công. Em đạp xe chạy vòng quanh phố. Phò xá bây giờ có phần thịnh hơn trước. Con đường Độc Lập vẫn tấp nập, em quẹo xe, rẽ sang đường khác. Bất ngờ chiếc Vespa trở tới đâm vào xe em. Em rùa thắm mình, lái xe mà mắt nhòm đầu đầu á. May mà chẳng có sao. Trầy da chân sơ sơ, thua chị, lãnh thọ mới sợ chứ. Em không để ý đến người đã đâm nhằm em có lẽ em sẽ tình bơ quay đi nếu người ta không lên tiếng.

— Xỉa lỗi cô! Có sao không cô?

Hắn nở một nụ cười rất dễ thương. Ơi, nụ cười giống anh Khắc chi lạ. Em lắc đầu:

— Cảm ơn ông, Tôi không sao cả.

Hắn bắt chuyện:

— Cô là khách của Nha Trang?

Hắn mở tròn mắt ngạc nhiên. (Có lẽ lúc này em nhòm phò xá một ch... kỳ lạ lắm sao?) Em đoán biết được ý nghĩ trong đầu hắn.

— Tôi xa Nha Trang ba năm, làm khách lạ ở Vũng Tàu. Hắn lên gạt gù. Và hắn mỉm cười:

— Hình như cô yêu biển lắm?

— Vâng. Ông nhận biết vì màu da tôi?

Hắn nhìn em thật khó hiểu:

— Tôi không có ý nói như vậy đâu. Tôi nói nơi cô sống toàn với cát thôi.

Em quay đầu xe lại:

— Đã đến giờ phải về dùng cơm. Xin phép ông.

— Vâng. Mong gặp lại cô.

Và em quên hẳn đi, sau bữa cơm chiều. Ở tuổi em, dễ quên mà dễ nhớ. Một tia mắt nhìn, một mái tóc bóng cũng đủ làm băng quang suốt buổi. Một cuộc gặp gỡ tình cờ, một hình ảnh nào đó, có thể, dễ lãng quên. Buổi tối, chị Quang Chung trò chuyện cùng em trước nhà. Nhỏ mau lớn ghê, mười sáu tuổi rồi rồi phải không. Em đầu, im lặng nghe chị tâm sự. Chị có yêu một người học cùng lớp, ta dễ thương lắm bé ạ. Em hỏi:

— Anh ấy đòi với chị ra sao, có yêu chị không?

— Coi như bạn. Hình như anh ấy không biết. Con trai không tệ bằng con gái, phải không em?

— Vâng ạ.

Chị vỗ nhẹ vai em:

— Còn mi sao? Có «châm» ai chưa?

Em bỗng nhớ đến anh Khắc Tiếp. Em cười:

— Ở Vũng Tàu em chẳng có một tên bạn trai nào, ngoại trừ anh Khắc Tiếp, con bác Vinh.

— Tình cảm em đối với anh Khắc Tiệp như thế nào ?

— Em mến anh ấy.

— Dĩ nhiên rồi. Chị muốn hỏi « chuyện kia » cơ.

— Em hông biết.

— Sao lại hông biết ?

— Em vẫn tự hỏi lòng mình. Xa anh Tiệp em nhớ. Gặp anh Tiệp em thích cãi nhau, thích nhìn anh cười. Thế thôi.

— Vậy thì chưa chắc. Ở tuổi em mau quên lắm.

— Em cũng nghĩ như chị.

Hai chị em thù thù thật lâu. Gió biển thổi lên từ phía trước mát thật mát. Em kể cho chị nghe chuyện Vũng Tàu. Về ngôi trường Đình tiên Hoàng an tọa trên đồi cát lộng gió. Ngôi trường yêu dấu của em trong suốt ba năm. Về thầy Trần Thái L. cũng sinh trường ở Vũng Tàu. Cát trắng biển xanh đã làm em cười khi nhìn học bạ của em. Hai thầy em cùng một quê hương xứ sở kia mà. Em kể chị nghe, Bãi Dâu chôn chôn những đá. Em tả chị nghe con đường quen thuộc N.A.N có bụi cát bay trong mỗi cơn gió lốc. Có một điều em không nhắc đến là ba, đi Phương, người đã cướp ba ra khỏi gia đình, xa khỏi tình mẹ hiền dịu. Chúng em ngồi bên nhau cho đèn khuya, tự dưng em thấy lòng này âm áp lạ. Tự dưng em thấy yêu Nha trang vô cùng.

Em đi chậm chậm trên cát. Bãi cát mịn màng trắng lấp lánh dưới ánh nắng mặt trời. Hàng dừa là ngọn đong đưa trước gió. Gió biển đùa cợt ! Áo bay. Tóc bay. Thân hình ba mươi sáu ký của em cũng bay luôn, sóng biển vẫn hoài hoài một điệu tình ca muôn thuở. Nha Trang biển đời đời vẫn muôn lột tróc da mặt cho gió cuốn đi. Và mặt biển, đẹp như đôi mắt của nàng tiên kiều diễm. Biển, đôi khi có một vẻ dữ dằn, đôi khi như muốn chồm lên gào thét cho bão tố phong ba. Em đang say sưa nhìn vẻ đẹp trùng trùng xanh ngắt của biển khơi, thì bỗng cò ngẩng lên, đôi mắt người con trai nhìn mình như lạ hẳn đi. À, người con trai hôm qua. Người con trai có nụ cười giống anh Khắc Tiệp. Hẳn bước lại gần em :

— Tôi biết thế nào cũng gặp cô ở đây.

Em không nhìn hẳn. Quán Gió Khơi khách ra vào tấp nập.

người đi lang thang trên bãi biển nhìn biển say mê như muốn thu hết nét đẹp của biển vào trong đôi mắt.

— Cô nói gì đi chứ ?

— Nói gì hở ông ?

— Cô có về thi sĩ quá.

— Tôi không biết làm thơ. Nhưng tôi rất yêu biển, yêu như yêu tôi.

Giọng hẳn xa xôi :

— Cô chỉ yêu cô và biển thôi à ?

— Còn mẹ tôi, ba tôi, chị em tôi và hoa Cúc Qui nữa chứ.

— Cô cũng yêu hoa Cúc Qui nữa à ? Cùng một ý thích với tôi

rồi.

Em hơi vui :

— Ông yêu hoa Cúc Qui ?

— Tôi yêu Cúc Qui vì cô yêu Cúc Qui.

Hình như tim em đập trật nhịp :

— Tôi không thích nghe ông đùa như thế.

— Xin lỗi cô.

— Chào ông. Tôi có việc phải đi.

Lần này thì em không thể quên hẳn Em đi thật nhanh về nhà.

Mặt em còn nóng ra như cảm mạo. Em nhìn vào gương, một vài hạt mồ hôi bé làm duyên trên má. Em cười trong gương. A ! Nụ cười sắp đến hồi chín tươi trên bờ môi duyên dáng. Em đã lớn rồi phải không, phải không ?

Tiếng chị Quang Chung riu rít ngoài phòng khách, chị ấy đi đâu về kia. Hình như có đất bạn bè về nữa cơ. Chị Chung đến phòng em :

— Cúc Qui ơi, có anh ấy tới kia.

Em ngo ngẩn :

— Anh ấy nào ?

— Anh Hoàng. Người bạn tôi chị kể với em đó.

— À à... em nhớ ra rồi.

Chị Chung cười tươi :

— Chị ra phố về. Gặp anh ấy đi lang thang trên đường P.B.C, chị mời về đây.

— Chị ra tiếp anh ta đi.

Chị nắm tay em :

— Đi ! Em đi với chị. Chị giới thiệu cho em, em « coi mắt » giúp chị.

Chị lôi em ra phòng khách mặc dù em chẳng muốn đi chút nào. Em muốn ngồi một mình để nhớ và nghĩ đến một bóng hình vừa thoáng qua. Xin giới thiệu với anh... Trời ơi. Hân. Người con trai ban nãy. Hân là người chị Quang Chung đang nuôi mộng đắp mơ. Chị Chung vô tình nói tiếp :

— Cúc Qui, em gái của Quang Chung. Và đây anh Hoàng, bạn chị. Hân nhìn em không chớp.

— Hân hạnh được quen Cúc Qui.

Em đỏ mặt, quay đi tránh tia nhìn của Hoàng. Chị Chung nhìn em, nhìn hân nghi ngờ.

— Hai người đã quen nhau ?

Em lắc đầu :

— Không. Và bỏ chạy khỏi phòng. Chị Quang Chung gọi Qui, Cúc Qui.

Hình như bên tay em còn vang vang một giọng nói âm áp :

— Tôi yêu Cúc Qui vì cô yêu Cúc Qui.

TUYẾT OANH

TỦ SÁCH BẠN NGỌC ĐÃ PHÁT HÀNH KHẮP NƠI
CUỒN TRUYỆN ĐẦU TAY CỦA MƯỜNG MÁN
LÁ TƯỞNG TƯ

• Bạn ngọc sẽ thấy những giọt sương long lanh trên những chiếc lá. Và nhìn qua những giọt sương hồng để rõ tình yêu, nỗi nhớ thương của tuổi vừa lớn.

MƯỜNG MÁN • PHỔ HEN

Tách rời đám đông. Ra khỏi cái ãm chung của nhiều người, tìm lấy một khoảng ãm riêng hai người, chàng cảm tưởng phổi mình vừa được cắt đi một sức ép nặng, đồng thời những lỗ chân lông trên da mở hỏ mở ngoác ra như những cửa khẩu, thành thoi hút gió. Hơi men bốc tuyết mù chưa đủ độ diu chàng lênh ãnh theo cơn say, chỉ làm chàng thấy màu áo đỏ của nàng hơi nhạt, ánh lên một tí. Từ cõi trong, ãm lo mù dọi qua lớp màn cửa mỏng lan ra chỗ hai người đứng vùng sáng xanh lơ giồng màu trời những hôm trở lạnh.

Cơn mưa ãu hôm còn ãe sót lại hơi nước gờn gợn trong những đợt gió làm nàng kêu lên ãe nào cũng mưa trận nữa, lúc mình trở về. Chàng ngẩng nhìn ãm sao lúc nhúc trên ãu, cười, về ãu ãe nào em cũng gặp mưa trong mơ. Giò phong lan treo dưới mái hiên khẽ ãng ãra mây chiếc lá dài xuống ãm ái hôn cổ nàng. Chàng hút thuốc, và nheo mắt nhìn qua ãm khói những ngọn ãn ãu lay lắt lữa ma trên những thuyền câu trôi chậm giữa giồng. Hơi nước mặn, sương mù ãe lấp không thấy cửa sông. Ngọn ãi ãra sát châu rặng núi phía tả ãng với ãy ãn sáng ãi vòng ngang lưng trông như ãe ãng có một

đám nước đèn, yêu tinh đang mở cuộc hoa đăng trên ấy. Nàng tưởng tượng có bàn tay nào từ cái chớp nháy đèn ám đó đang ngoắc vẫy mình. Nàng nói, bẻ gãy đôi phút im lặng :

— Dãy đèn trên núi trông đẹp như một thành phố lừng.

Chàng nhìn theo ngón tay chỉ của bạn :

— Thành phố bị hình phạt phải treo lơ lửng giữa trời và biển.

Nàng reo nhỏ :

— Nhìn nó, anh biết em đang liên tưởng đến nơi nào không ?

— Thiên đường.

Nàng lắc đầu :

— Không thật, một nơi có thật cơ.

— Làm gì có một phố nào mang vẻ ảo bí hoang đường đến thế

— Phố hện. Anh không nhớ sao ? Bây giờ chúng ta không còn có dịp trở lại nên nó trở nên hoang đường. Như Hà Nội hoang đường trong trí nhớ những người Bắc vào Nam.

Phố hện, cái tên chàng và nàng thường dùng để gọi nơi chốn thuở hai người mới gặp nhau. Thành phố cả hai cùng ghé ở một thời gian và sau này xa biệt. Nàng sống ở đó lâu hơn chàng, có những kỷ niệm đậm đà trải dọc một số ngày và tháng. Chàng thoáng ghé thoáng đi, rồi có một thoáng dừng lại, bắt gặp, sau những hện hồ sai lệch, những mỗi một kỳ thú của một thời kéo cao cổ áo, thả lỏng tóc và tuổi trẻ vào những chuyện đi không định nơi đến, không mong nơi về. Họ gặp nhau, khá tình cờ, không hò hẹn, chính vì thế mà chỗ gặp càng đáng được coi như một điểm hẹn. Điểm hẹn mơ hồ được đánh dấu đầu đầu từ trước, từ một mù thơ ấu đợi đến tuổi khôn lớn, họ đến đó và gặp nhau. Phố hện, cái tên vừa vượt ra khỏi môi nàng đã tức khắc gieo xuống lòng chàng những gợn âm vang vừa xao xác vừa rộn rã.

— Em còn nhớ mãi nụ cười của anh hôm đầu tiên ta gặp nhau dưới chân cầu thang trường nội trú. Nụ cười của ngày 22 tháng 4 đã gắn cứng trên nỗi ghen tương bất biến của em, in hệt cái huy chương đính trên ngực áo của một chiến sĩ buồn rầu.

Chàng bóp nhẹ tay nàng :

— Em lại sắp kể chuyện cổ tích nữa phải không ?

Chuyện ở phố hện, dĩ nhiên, câu chuyện nàng đã kể không bi

bao lần, hồ như không biết chán. Không hẳn là một chuyện đẹp, nhưng là chuyện đáng nhớ nhất của hai người. Mỗi lần kể, nàng không dấu được sự ghen tương lan ngấm trong giọng nói, vì cứ nghĩ hình như ảnh của một kẻ khác hiện thật rõ trong trí chàng. Nàng ghen thật dài và thật bền bỉ.

— Cổ tích, bộ anh không muốn nghe sao ?

Chàng thấy mình lặp lại câu nói của những lần trước, không buồn không vui :

— Kể đi, bà ngoại nhỏ.

Nàng khẽ đưa đôi tay chàng, đưa chiếc cảm nhỏ lên đầu vai chàng, mắt ngược với về phía những ngọn đèn mờ ngù trên núi :

— Nghe đây, ông cháu lớn. Ngày 22 tháng 4, mùa hè rực nắng làm quần khô hết những ngọn tóc em, có một gã tình khờ, gã đó đang đứng ngẩn ngơ bên em đây nè, từ một thành phố cổ kính buồn ngủ nhất nước háo hức lên máy bay DC4 đến phố hện, suýt chết đứng như Từ Hải khi hay tin người tình đã bị bà từ mẫu của nàng bỏ vào khăn gói gió đưa đến một nơi khác 24 giờ trước, vì điện tín hẹn hò bị lộ tẩy vào phút chót. Gã tình khờ bèn bươn bả vào trường nội trú «câu cứu» nàng Loan : địa chỉ nàng dùng để lên lút nhận và chuyển thư chàng, qua khỏi tầm mắt kiểm soát gắt gao, cảm đoán rần rề của bà từ mẫu, Loan, kẻ nội tuyến đáng tin cậy, niềm an ủi sau cùng của chàng...

Chàng phì cười :

— Chuyện cổ tích lần này có vẻ được trau chuốt, ly kỳ hơn lần trước rồi đây, bà ngoại nhỏ.

Nàng cắn chàng :

— Không được phát biểu ý kiến ông cháu lớn. Đừng có thờ dài, thưa anh. Vào trường nội trú, gã tình khờ ngơ ngác như cáo mất hang. Không biết ma quỷ hay thánh thần xui em bước xuống chân thang, đụng đầu gã. Gã xưng tên, nhờ nhân giùm nàng Loan : có khách từ viễn phương về, tìm bạn không gặp nên tâm sự náo nức giồng cái bánh bao thiêu.

Chàng nhột :

— Đừng ca về nữa, tình quái vừa thôi chứ, bà ngoại nhỏ. Rồi ràng khi vừa nghe anh hỏi nhân Loan, bà ngoại nhỏ đã đá lông nheo, chớp mắt lia lia làm hồn anh choáng váng muốn ngã lia khỏi xác.

Nàng cười :

— Ông cháu lớn cười quá tươi, làm bà ngoại nhỏ không kiềm soát nổi sự chớp giạt của bắp thịt mắt đó chứ. Tâm em lúc đó bắt tại chân thang, tâm bay đậu lên nụ cười.

— Thật không ?

— Thật chứ. Này nhé, vừa nghe anh khai báo cái tên, em la thầm trong bụng a, té ra anh chàng này đây. Em ở chung phòng, học cùng lớp Loan, trước đó em và Thuần, cả bọn đã nghe hẳn kể về mối tình của anh và Người Em Xứ Bắc. Em cũng đã từng gặp Người Em Xứ Bắc ngoài phố, thăm phục mỗi tình tuyệt sáng, tuyệt lặn đạn, tuyệt buồn bã nghìn trùng của hai người. Cả bọn theo dõi cuộc tình hai người, hỏi hớp như xem một cuốn phim hay, dù biết rằng thể nào cũng đến hồi kết cuộc mà mình chẳng chia hưởng được dù mây may hạnh phúc hay đón đầu của hai nhân vật chính.

Người Em Xứ Bắc, nàng thích gọi Ngà bằng cái tên 4 chữ nghe xa hút đó. Ngà còn là cây nhang thấp hương ngát trong lòng chàng, hay cây nhang đã tàn trong những khuya khoắt cũ ? Mùa tóc bông trên những ghềnh đá trắng xám cả hai cùng đứng trông theo lũ chim yền về đã chầm dứt chưa ? Mớ cỏ chong chong ù chạy dọc bãi cát lỏ đỏ đầu chân người, không dẫn đến một thềm nhà mùa đông, một bếp lửa ấm áp nào cả. Ngà đã đi đứng lặng lẽ tựa cái dầu chấm than. Đã khuất sau cái dầu chầm xuống giòng, để bắt đầu những luồng chữ, những trang tình tự khác. Còn chẳng là chút ghen tương nhẹ nhàng mơ hồ mừng lên trong lòng «bà ngoại nhỏ» khi nhắc kể, gọi về. Ngà vẫn ẩn hiện đầu đó đầu mỗi thời khắc quên, nhớ của chàng. Điều này nàng đã đọc thấy.

— Em thương Người Em Xứ Bắc như thương em, thương những người đã đến với anh trước hoặc sau em. Không hiểu sao em mãi nhỏ lòng như thế.

Giọng nàng buồn không ra buồn, vui chẳng phải vui, trầm đục lọc qua tiếng sóng nhỏ nhẹ vỗ dưới những chân cừ, tiếng cười đùa ngóng và tiếng nhạc âm âm phía sau lưng. Gió vẳng lên từng đợt mỏng từ mặt sông thoáng, không còn ẩm hơi nước của cơn mưa đầu hôm mà là hơi giá của khói sóng. Chỗ hai người đang đứng là hành lang của

một nhà hàng nổi sau lưng họ là một tiệc cưới đang đèn hồi thịnh hi, lúc này hẳn từ cô dâu, chú rể đèn lữ khách khứa mặt ai cũng đỏ ké lên vì hơi men. Nhạc chuyển dần qua một hòa tấu khúc vui, gửi đến người nghe những âm thanh rộn, bay múa của nắng gió và chim muông trên đồng cỏ non mùa xuân nào đó mỗi người trong đời có ngang qua một lần. Hành lang trông trái ngợp đêm ngợp gió, họ đứng trong bóng nhau, bóng quân bên chân, hình bóng hát mù mù xuống mặt nước gợn hình sóng chao. Mặt đất đang được che mát bởi bóng những tình nhân. Bóng chàng và nàng che rợp khoảng đêm riêng hai người. Cuộc vui bên sau lần cửa kiềng trước đó có mặt chàng nàng, như chẳng hề tham dự, như thể hai người đèn đây không phải để chung vui cùng mọi người, mà để đứng trên hành lang này, trông ra cửa sông che lấp mang mang sương mù kia.

Nàng đã kéo chàng lên tròn ra khỏi bàn tiệc trước khi bao tử chàng biến thành cái thùng đựng rượu. Lý do đơn giản, vì tật xấu của chàng : mỗi lần say chàng như thoát biến thành kẻ khác, lừ đừ ú rừ giống tàu lá chuối héo và điệu nàng ngại nhất là, chàng có thể làm nàng với một người nữ nào đã đến và đi trong quá khứ. Đào thoát khỏi bàn tiệc giữa chừng, biến mất ra khỏi đám đông là một điều thích thú, nhiều lần trước họ đã làm thế. Nàng vẫn không rời mắt khỏi dãy đèn mơ ngủ trên núi. Và, chuyện ở phố hẹn tiếp tục, như đêm tiếp tục trôi bình thường.

Qua giọng kẻ ướt sũng hoài niệm của nàng, chàng lần lượt thấy mình đi ngân ngơ, nản mệt cùng cô bạn tên Loan qua hầu hết những con đường quán quanh trong phố hẹn. Nghe Loan kể về Ngà, về sự giận dữ của mẹ nàng lúc được tin chàng sẽ về, sau hai năm lánh mặt. Hai năm lánh mặt, hai năm bà đã ăn ngủ thật yên. Cuối cùng chàng quyết định tìm đến nơi nàng ở. Buổi trưa khô khốc ngồi trước sân cát nhà bưu điện đợi giờ mở cửa. Đợi và nghe tiếng nói dứt quãng, òa khóc của Ngà bên kia đầu giây điện thoại — Anh về thật à ? Thật phải không ? Em mừng lắm chứ, nhưng phát khùng từ mấy ngày nay. Nóng ruột quá chừng. Sao ? Ngày mai anh vào đây à ? Có cả chị Loan đang đứng đó hả ?... Tiếng nói mỏng, nhẹ thoát bay như những sợi khói tan vào trời mỏng mênh, và giọng nghẹn, và cơn nắng trút, trắng úp xuống, là tả,

chàng đã như người đắm mình trong cơn sốt. Rồi khô hoảnh, đứng
dưng.

— Buổi chiều Loan ngơ ngác phờ phạc như người mặt hồng trở
về. Hắn kể hai người nói chuyện với nhau qua đường giây điện thoại
buồn điện. Nàng bật khóc bên kia thành phố, chàng ngẩn ngơ bên này
đầu giây. Em mơ hồ ghen tương sao anh, sao Ngà có một cuộc tình
lặng dạn quyền rũ tuyệt vời đến thế. Sao anh nhắn với Loan em có đôi
mắt biếc cười làm chi, để buổi trưa hôm đó em theo hắn ra phi trường,
đội nắng đèn tiễn anh. Bây giờ mỗi lần buồn anh, em vẫn thường thấy
mình thật có lỗi với Ngà, em nghĩ, hồi đó em đã lãng mạn một cách
khờ khạo.

Và chàng, thuở đó chàng có lãng mạn lắm không, khi khăn gói
rời phố hện đến một thành phố khác nữa mong tìm gặp Người Em Xứ
Bắc. Thật tình chàng đã gặp, đã nghe tiếng nói rưng rưng tan đoạn của
nàng, và chính tiếng nói ấy đã kết lẳng trong chàng nỗi khát đắng vừa
muốn cắt đứt, không còn thấy nhau lần nữa. Chàng maug nỗi khát đắng
ấy đến phi trường.

Trong khi chờ máy bay đến, chàng cô nói chuyện thật vui với
nàng với Loan, hài hước nhiều nhiều để giấu che lòng quẫn rôi. Loan
cô tạo không khí thân mật một cách bình thường giữa ba người. Nàng
trầm lặng, ít nói trong dáng vẻ cách biệt của một người mới quen, chưa
hề thân chàng. Họ ngồi trên dãy ghế dài nhà đợi, giữa đám đông hành
khách lúc nhúc khăn gói, tay nải, chuyện trò. Nàng lóa ngoài phi đạo
trông và mây bay trên trời.

Một lúc nào đó hình ảnh quay quắt của Ngà bỗng loãng nhạt
trong trí chàng. Một lúc nào đó khoẻ nhìn đăm đăm của nàng ngấm
ngấm đuôi bắt những khoẻ nhìn của chàng. Nàng nói về nhân vật nữ
trong một cuốn tiểu thuyết nàng vừa đọc, hai người cùng thích thời
tiết và cái quán cà phê thường lui tới đầu đó trong phố hện. Máy bay
như sẽ không bao giờ tới. Chàng như không bao giờ đi.

Nhưng cái vé màu xanh trong túi áo chàng nàng nhìn thấy đã
khiến nàng thốt ra lời trách là thời gian gặp nhau giữa hai người quá
đôi ngắn. Đơn giản chỉ có thế. Dù sao nàng cũng đã nói với chàng, tôi
rất vui lòng tình nguyện thay anh đèn phố X «bát cóc» Người Em Xứ

Bác về phố hện, với điều kiện anh hoãn chuyến đi lại dù chỉ một buổi
để chúng ta cùng đèn ngồi ở cái quán cà phê anh thích đó. Để làm
gi? Để nghị của nàng có khùng không chứ? Nàng thẳng thắn bảo
chàng, rồi thích về si tình và theo tình bạt mạng của anh. Như tôi
thích và thương Ngà. Từ phút đó chàng bỗng thấy mình bắt đầu đặt
chân lên một nấc thang khác, ngoài những nấc thang vài phút tới chàng
sẽ bước để lên máy bay đến gặp người tình, dù chàng lắc đầu cảm ơn
và từ chối nhẹ nhàng để nghị nửa đùa nửa thật của nàng. Suốt thời
gian ngồi với nhau, họ giải khát bằng những lon coca cola ngấm lạnh.

— Lúc rời phi trường anh đã chia tay em bằng một cử chỉ thật
lạ lùng và bất ngờ, làm em ngẩn ngơ. Nhớ không? Anh đổi lon Coca
anh uống cho em, bảo giữ lấy như là một chút nhớ. Em nhìn sững đầu
môi anh trên lon nước cạn, rồi rời gật đầu. Anh đi rồi, em bọc cái lon
Coca vào miếng giấy báo cầm đi lơ ngơ với Loan trong phố, hai đứa
cùng khóc.

Chàng thoáng mỉm cười :

- Từ đó cái lon coca cola trở thành báu vật không rời của em.
- Của chúng ta.
- Ừ. Của chúng ta.

Cả hai cùng nín lặng. Nhạc trôi chậm, sóng vỗ rì rào. Trí tưởng
hai người cũng chợt tối chợt sáng như nhau. Với những góc cạnh mạnh,
sắc bén nhất của hoài niệm, phố hện cùng được thấp sáng trong chàng
và nàng, lung linh mê hoặc. Chàng thấy lại những cái chớp mắt quẫn
quất của nàng dưới chân thang ngồi trường nội trú ven biển. Nàng bắt
gặp lại sự niềm bâng khuâng đầu tiên khi chạm mặt chàng. Từ nụ cười
thứ nhất phút gặp gỡ đầu, lon Coca Cola cầm ngẩn ngơ qua phố đông
người họ đã trải qua nhiều ngày tháng bỗng mất và bỗng có nhau.

Loan, Người Em Xứ Bắc, hai kẻ vắng mặt vừa được gọi nhắc
trong chuyện kể qua giọng thân thương của nàng, giờ đang buồn vui
với những cảnh đời khác, xa hút ngoài sinh hoạt yêu thương hờn giận
của chàng và nàng. Xa hút như những thời thoáng đèn thoáng đi. Đời
như giống chuỗi hạt, có hạt vui hạt phiền và những hạt dính kết chưa
rời, những hạt lở rôi mắt không bao giờ còn tìm thấy.

Cái lon Coca Cola vô danh trong những đồng lon hộp quán hàng tầm thường nào đó một ngày đã đến với họ, nó được trao ân cần từ bàn tay chàng cho nàng, nó bỗng khoác thứ hào quang nóng hổi sức sống vạm vỡ của trái táo ngày xưa nàng Eve trao cho chàng Adam... trong thánh kinh. Thứ hào quang có độ sáng hạnh phúc nhất của kỷ niệm. Nó còn mãi là vật báu mỗi năm hai người gặp nhau không quên ghi khắc vào cái ngày đáng nhớ 22 tháng 4. Cũng có lần lần chàng hoặc nàng dọa sẽ bóp bẹp đi nó, ném phăng đi cho khuất mắt, cho hả cơn tức, cơn ghen. Nhưng bây giờ nó vẫn còn được ấp ủ cẩn thận trong tủ áo nàng, giữa những thứ kỷ niệm khác du lưu qua nhiều nơi chốn khác nhau. Phở hện trở nên hoang đường và luôn luôn được nhớ đến cách thiết tha.

— Mới đó mà Loan đã hai con. Anh và em đã chia mừng bao nhiêu là đám cưới.

Ừ. Mới đó, bạn bè chàng, bạn bè nàng lần lượt có chồng có vợ. Những đôi bàn tay nắm tay sáu xưa giờ rẽ riêng ra thành những đôi vợ chồng tay đôi. Gió thổi dài, chàng nghe mơ hồ như nàng thổi dài. Đám tiệc cưới sau lưng gần tàn, những hôn lễ khác sẽ mở dài ra trong ngày mai, một. Chàng đã cùng nàng nâng hàng chục ly, uống hàng trăm bọt men hạnh phúc chúc sát cầm hòa hiệp, loan phượng vinh kè cho bao đôi cặp khác. Chàng thấy mỗi lần đến dự một hôn lễ dường như nàng buồn thêm một chút, chàng say hơn một chút, tình họ cao hơn chút nữa. Nhưng cả hai cũng nghĩ tình họ chưa đến độ cao nhà để có một tiệc vui ồn ào như cuộc vui cặp trai gái bạn mờ ra đêm nay. Họ vẫn thấy còn thích thú những lúc riêng lẻ một mình. Chưa đến lúc cần sự có mặt của lũ nhóc con chứng kiến hạnh phúc, hòa giải những xung khắc của hai người. Họ còn muốn được tiếp tục gọi nhau là B. Ngoại Nhỏ, Ông Cháu Lớn. Còn muốn được trốn ra khỏi bàn tiệc, qua lưng lại mọi người, đứng trên hành lang ngợp gió, trông ra khoảng sông, khoảng đời sáng rộng ánh sao ánh đèn và ân cần nhắc kẻ ngày thứ nhất họ đi nhẹ nhàng vào đời nhau. Họ chưa thấy cần đến khăn áo cưới, còn muốn hưởng tận cảm giác hồi hộp kỳ thú của cuộc chờ tròn tim qua những ngõ ngách ngày tháng, và lắng nghe nhau những

(Xem tiếp trang 64)

lụa chiều

Con trăng mọc xuống sông đầy
Cao lên sóng xiết, hàng cây võ vè
Lụa chiều chùng nắng lè thê
Bờ rêu, chân cát è chề phiêu du
Thuyền xuôi giòng, ngại sa mù,
Ưu tư lồi gió, chờ ru vẫn dài.

THY KHA

NGY SƠN • THY KHA • NGY SƠN • THY KHA

và một điều để nhớ

Có những điều em chẳng thể nào hiểu được
Như tiếng hót của chim
Như nổi lặng thình của đôi núi
Như những ngày hạnh phúc đã qua
Như tại sao chúng mình đành đoạn phải xa nhau?
Những bức thư xưa đã nằm yên trong ngăn kéo
Những bông hoa trên đôi đã tàn phai
Sau mùa mưa
Những tiếng chim đã tắt
Khi mùa hè đã chết
Em yêu,
Hãy để thời gian bôi xóa tất cả những điều gì quá đẹp
Giữa chúng ta
Em cũng hãy quên tất cả
Chỉ cần nhớ một điều:
Có một thời anh đã nói yêu em.
Vì đó là điều duy nhất em có thể hiểu được
Và anh biết
Đó là điều em chẳng thể nào quên

NG Y SƠN

yêu hạt sương mai

RƠ TEM

Anh Phú, anh phải về lo chuẩn bị lễu chõng để chờ ngày tưng thí. Ngày trọng đại sắp tới rồi đó. Nó sẽ quyết định cả cuộc đời của anh. Mỗi tuần gặp em một lần đủ rồi. Đừng đòi hỏi nhiều nha anh.

Tôi lên mặt chị cả khuyên Phú từng lời vừa ngọt vừa cay, khiến cho đàng tu mi kia dù đã lấm dạn dày cũng phải bối rồi toi bối, ngoan ngoan cúi mặt nghe tình yêu dạy bảo. Chẳng phải là em ích kỷ với anh một buổi hẹn hò. Chẳng phải là em hẹp hòi một lần dạo phố ngọt mềm như hạt sương buổi sớm. Chẳng phải là em muốn né tránh bài thơ yêu mềm mà anh khoe rằng đã cao hứng ghi lại trong một buổi nhớ em — Phú ơi hãy hiểu lòng em. Bao giờ em vẫn yêu anh, vẫn muốn gặp anh hằng ngày. Nhưng bây giờ, trước tình cảnh «ngặt nghèo» này, em phải chấp nhận một điều mà cả anh và em đều không muốn. Mỗi tuần một lần. Xa nhau lâu quá phải không anh! Biết đâu xa vắng sẽ làm keo sơn càng gán bó nghìn năm?

Phú đang đứng đó, trước mặt tôi, hiển lành một cách dễ thương hơn bao giờ. Hình như chàng muốn nói điều gì mà mấp máy đôi môi. Phú muốn điều đình để tôi rút ngắn thời gian «một tuần đàng đàng như niên» ấy ư? Mà rút xuống còn bao nhiêu? Một tuần hai lần? Hay ba lần? Không được đâu, Phú ơi.

Thà bây giờ hy sinh để những ngày kế tiếp khỏi nhìn thấy thương đau. Em chỉ làm công việc «nhân đạo» hoàn toàn. Em đang bảo vệ tình yêu của mình, của chúng mình. Nếu anh không qua khỏi kỳ thi, biết một tuần có còn gặp em được một lần? Hay chỉ làm anh em nghìn trùng xa cách, đến suốt đời vẫn mỗi mòn trông đợi giây phút trùng phùng!

Rối đôi môi kia lại run run gọi khê :

— Nguyệt.

— Nói thêm vài lời nữa đi anh.

Từng lời nghẹn ngào, Phú nhấp nháy đôi mắt, đôi môi :

— Nếu mà...

— Làm sao anh?

— Nếu anh hồng, em vẫn còn yêu anh chứ?

Tôi giật nảy mình, không ngờ Phú lại có ý nghĩ táo bạo như thế.

Tại sao lại hồng? Trời ơi, Phú ơi, em không tin như thế. Lại càng không thể xảy ra chuyện em hết yêu anh. Phú ơi, em yêu anh mãi mãi, Phú ơi! Cả Khu N.B.Ô.T. này em chưa hề để ý đến đứa nào, cả thành phố này em chưa hề liếc mắt nhìn cậu nào quá vài giây đồng hồ. Nhưng chỉ có anh, anh Phú, là vị Hoàng Tử em nguyện suốt đời ôm ấp. Biết chưa, Phú? Đừng nghi ngờ lòng em nữa nhé!

Nhưng tôi vẫn không nói được lời nào với chàng. Mọi lời hay ý đẹp dường như kính hoàng trước câu hỏi của Phú nên đã bay đi biệt tích đâu rồi. Phú lại cẩn thận hỏi tôi với vẻ ngập ngừng :

— Nếu anh hồng, em vẫn yêu anh chứ?

— Không!

Còn em của anh sẽ chả bao giờ như thế. Em của anh vẫn là con bé hằng ngày ca ngợi đôi chim non phá phách trên cành, và lắng nghe những cánh hoa e ấp thì thào mỗi sáng mùa xuân. Nhưng ai đã dạy cho em vô lễ với anh? Ai đã bày vẽ cho em cách thức sỉ nhục tình yêu? Ai đã âm mưu phá hoại và đầu độc tâm hồn thơ ngây vô giá của em. Ai sẽ chia sẻ giúp em nỗi đau quặn quai la lời trong cơn hấp hối? Khó quá. Phú ơi! Xin anh đừng hiểu lầm lời em vừa nói. Em vẫn ngoan ngoan, vẫn dễ thương, vẫn nhõng nhẽo, và vẫn còn non nớt như anh thương bảo.

Chàng đau xót đứng yên lặng không nói thêm lời nào. Hai tay Phú đỏ bừng chừng như đang nóng lấm. Và khi nhìn thấy mồ hôi đã loang ướt cả da mặt chờ chực trong đôi mí mắt đỏ ngầu đã bao giờ. Tôi gục đầu trên ngực Phú nghẹn ngào giao hẹn từng lời : «Rối một tuần gặp nhau bảy lần, bảy lần! chứ không cần một lần, nha anh!»

RƠ TEM

cám ơn em đã yêu anh

truyện dài DUYÊN ANH

Elvis Đậu nhìn một cô đầm bàn xir mặc «dzíp xà lòn» tức mini jupe sẽ phóng tác :

Em đi dzíp đồ phò đui ghê

Triền lăm thường xuyên bạc cắc à ?

Đại khái, Elvis Đậu là một thợ thơ, một thợ thơ còn nằm ì trong bóng tối, một thiên tài thơ ở ẩn mà nói theo cung cách «văn nghệ manie» — Chú ý : Manie không phải là Ma ni, thù đô Phi luật tân, cũng không phải ma ni đọc sai từ chắt thơm va ni dùng để pha mùi kem, kẹo kéo... — mở ngoặc đơn khép ngoặc đơn tự dịch sang tiếng Tây thì Elvis Đậu là « xê léc bờ rơ anh con nuy » ! Cậu dư thơ, tràn trề ý thơ. Thơ Elvis Đậu, có thể, là thứ thơ không giống thứ thơ nào trên đời. Nhưng là sản phẩm Elvis Đậu, do chính tay Elvis chế (made by Elvis Đậu) — Xin lỗi, biểu diễn tí tí văn nghệ...manie ! — Tư tưởng trong thơ Elvis Đậu là tư tưởng của chính Elvis Đậu. Cậu không thêm nhờ vả tư tưởng ai. Cậu sẽ kiêu hãnh nói : Tôi viết, tôi tuyên bố, theo tôi... Elvis Đậu nói, Elvis Đậu viết, Elvis Đậu giải thích mới hách. Chứ Không Tử «viết», Sartre nói, Camus báo, Cocteau luận thì hách ở cái chỗ nào ? Thì chỉ là con một sách, nó lệ tư tưởng của thiên hạ và... vọng ngoại ! Thôi, Elvis Đậu sẽ chế thơ cười của mình mà ngâm nga, nếu cậu bị làm con mèo treo lên cây cau nhìn người yêu đi lầy chống.

Elvis Đậu thả ý nghĩ của mình quá xa. Ấy là bởi Elvis Đậu rét.

Elvis Đậu phân vân, Elvis Đậu lột trần tâm hồn mình. Tâm hồn ! Elvis Đậu là cái lồng tre nhốt con thỏ trắng. Elvis Đậu dễ thương biết bao ! Elvis Đậu khoe khoang lồ bịch. Chỉ vì yêu. Chỉ vì tuổi vừa lớn khát khao một «trận gió vô tình». Đoàn Dự dễ thương biết bao ! Đoàn Dự chịu bị bắt nạt. Chỉ vì yêu. Chỉ vì tuổi vừa lớn khát khao một «trận gió vô tình». Họ lớn lên, mắt như ống kính máy ảnh tối tân, thu được mọi hình ảnh, trừ hình ảnh của một tiểu thư. Họ nhìn tà áo tiểu thư. Mắt hoa. Tim ngập ngừng. Tay run. Và chưa biết làm thế nào để có một tấm ảnh rõ nét. Họ đây. Đừng chú ý áo quần, tóc tai, cử chỉ, lời nói của họ. Hãy ngó vào trái tim họ. Nhưng làm sao nhìn rõ trái tim người ? Vậy hãy nhìn tim mình, hãy hồi tưởng trái tim thuở vừa lớn của mình, trái tim ấy rung động trước một tà áo tiểu thư ra sao thì trái tim của họ rung động giống hệt. Tình yêu vĩnh cửu. Sự rung động vĩnh cửu. Lỗi tỏ tình có thể khác song sự... nhất gái nghìn năm xưa hay nghìn năm sau không thay đổi mây may.

Elvis Đậu suy tư khá lâu. Cậu nhìn cái nút chuông điện. Cậu ngại bầm. Cậu đứng y hệt một tội đồ chịu hình phạt phơi nắng suốt đời. Bỗng tiếng còi ô tô bóp *toe toe toe* làm cậu giật mình. Elvis Đậu tránh sang một bên. Cánh cổng mở rộng. Chiếc xe chậm chạp bò vào sân. Đoàn Dự dắt Honda của Chu Chỉ Nhược tránh lối cho xe hơi. Cậu đảo mắt ra đường. Cậu thấy bạn vàng thi sĩ Thai Đề (Elvis Đậu đây) khúm núm và len lén nhìn vô sân, cậu hân hoan gọi :

— Thai Đề !

Elvis Đậu ngơ ngác. Cậu dụi mắt. Rồi cậu mừng rỡ :

— Đoàn lão đệ !

Đoàn Dự tay đẩy dẫu mỡ đen thui, chạy ra, bắt tay Thai Đề :

— Bạn đi đâu vậy ? Gió nào thổi bạn tới đây ?

Elvis Đậu kênh kiệu kiêu... Thai Đề :

— Trận gió vô tình, lão đệ ạ !

Đoàn Dự không hiểu diễn cò, cười xoà. Elvis Đậu bịa luôn :

— Tôi đứng chờ ở tô buýt. Nhân thầy nhà lão đệ có cây me, bèn dừng chân ngắm. Lão đệ ở đây ư ? Hà, «Hữu duyên thiên lý năng tương ngộ. Vô duyên đôi diệp bất tương phùng».

Đoàn Dự nói :

— Mời bạn ghé chơi xơi nước... ọc.

Elvis Đậu đang hoang mang thì [bạn Nghịch Nữ đã túa ra vị tướng Elvis Đậu dẫn xác tới nạp mạng. Cậu đỡ dẫn cả người. Bởi cậu «nhận diện» con bé thất băng-đô màu tím. Nghịch nữ Hàn Ly hồn lảo, giờ cái giọng xách mé :

— Elvis Đậu hả ?

Đoàn Dự xoa tay :

— Elvis Đậu chưa đến, mấy cô rán ăn khê chằm muối dợi nó. Tôi xin long trọng giới thiệu với mấy cô, đây là bạn tôi, thi sĩ Thai Đề, kẻ khinh bỉ Elvis Đậu.

Elvis Đậu lạc vào mê hồn trận. Cậu muốn xưng danh nhưng cậu khòp. Cậu trách thảm Đoàn Dự đã làm hỏng cơ hội ngàn năm một thuở của mình. Đoàn Dự lới Elvis Đậu xênh xệch vào phòng khách rồi dẫn lên phòng của mình. Cậu vỗ «toa lét» rửa tay và cuộc hàn huyên khởi sự.

— Bạn hiểu gì không, bạn Thai Đề ?

— Không.

— Năm con yêu tinh đang chờ ăn thịt thằng khốn Elvis Đậu.

Elvis Đậu xanh lè mặt, há hốc miệng :

— Yêu tinh thật à ?

Đoàn Dự kéo Elvis Đậu tới cửa sổ, ngó xuống sân, đọc tên từng nghịch nữ. Elvis Đậu mới hay người tình mộng tưởng của mình là Chu Chỉ Nhược. Đoàn Dự khoái chí kẻ :

— Elvis Đậu «lãng xê lét đa mua» cho Chu Chỉ Nhược. Nhỏ Nhược đem thư của nó ra bình. Nghịch Nữ cười không nổi vì thư tình của Elvis Đậu, mới bàn mưu viết thư hẹn Elvis Đậu tới để xi nhục Elvis Đậu. Tôi thương hại Elvis Đậu, nhờ đọc lên thư của nó, tìm địa chỉ nhà nó bảo nó đừng tới mà mang nhục. Và tôi gặp bạn. Chiều nay, Nghịch Nữ đợi Elvis Đậu.

Elvis Đậu thờ phào :

— May thay !

Đoàn Dự hỏi :

— May cho ai ?

— Cho Elvis Đậu. Nó bị xe hủ lô cán vỡ sợ rồi.

Elvis Đậu cầm tay Đoàn Dự :

— Lão đệ lòng dạ thật tốt. Từ nay lão đệ đừng gọi tôi là Thai Đề nữa. Tên cúng cơm của tôi là Nguyễn Danh Tài. Đã trở thành bạn thân, bạn chớ kêu réo bút hiệu của tôi.

Đoàn Dự cảm khái :

— Tại hạ tên Dự họ Trần. Bạn Nghịch Nữ, em gái tại hạ tên Dung, bôn nhỏ bạn của em gái tại hạ là tên Ly, Minh, Nhược, Yên. Chúng nó thấy tên mình trùng với tên các nhân vật của Kim Dung nên nhận luôn là Hoàng Dung, Hàn Ly, Vương Ngọc Yên, Triệu Minh, Chu Chỉ Nhược. Còn tại hạ, nó đặt là Đoàn Dự.

(Lời người viết : Vì Elvis Đậu đã tự ý khai tử Elvis Đậu cho nên, từ đây tới: ngày Elvis Đậu chiến thắng tình yêu, tôi tạm gọi cậu ta là Thai Đề. Đoàn Dự thì không có gì thay đổi).

Đoàn Dự khoe :

— Tôi đã biết hút thuốc lá, bạn ạ !

Thai Đề nói :

— Theo tôi, bạn nên bỏ thuốc lá đi. Hút thuốc lá hại phổi, mệt óc, khô cổ, khô môi. À, bạn đã nghĩ gì về Elvis Đậu ?

Đoàn Dự chân thành :

— Lúc biết rõ âm mưu của Nghịch Nữ, tôi thương nó lắm. Khi nghe bạn nguyên rủa nó, tôi ghét nó. Mới lại, tôi hơi hơi ghen tị nó. Tôi đã định vạch mặt nó hôm nay nếu nó đem thơ của bạn cho Nghịch Nữ.

Thai Đề vỗ vai Đoàn Dự :

— Bạn có thiên thời, địa lợi, nhân hòa, vậy dám hỏi bạn chứ bạn đã tán được em nào trong bọn Nghịch Nữ ?

Đoàn Dự buồn bã :

— Tụi quý quái ày cứ chê diều tôi hoài hủ. Mà, bạn ạ, tôi không biết tán ra sao ! Gửi thư thì sợ chúng nó đem thư của mình ra hội thảo. Nói thành lời thì sợ chúng nó mắng mỏ mình.

Đoàn Dự xoa cái đầu nhăn nhó :

— Nè bạn coi, nghe tụi nó nói thích đấu tài tử Yul Bryner, tôi gọt tóc trọc lóc. Tưởng tụi nó khoái, ai dè tụi nó khuyến mình đi tu !

Đề gây cảm tình với tụi nó, tôi đã làm thợ sửa xe gắn máy cho tụi nó, đèn tận nhà chúng nó sửa tivi, máy giặt, máy lạnh, bàn ủi, đèn đóm, thế mà tụi nó vẫn coi tôi như đất đá. Nếu tôi có tài làm thơ, đánh đàn, ca hát, viết văn, v.v như con nhà Elvis Đâu, chắc tôi sẽ chiến thắng.

Thai Đề lắc đầu :

— Elvis Đâu đã thất bại, bạn thấy rồi đó. Tuy nhiên, bạn muốn làm thơ, tôi sẽ hướng dẫn bạn.

Đoàn Dự hớn hờ :

— Tôi cần khác lạ một chút. Tôi cần tán gái bằng con đường văn nghệ. Tôi không giống Elvis Đâu. Rồi bạn coi, tôi sẽ thành công.

Thai Đề hứa hẹn :

— Mai tôi đến đây nói chuyện thi ca với bạn. Bây giờ, xin lỗi bạn, tôi về.

Đoàn Dự tiễn Thai Đề. Tới công, Thai Đề mờ to mắt ngắm nghĩa nhan sắc của từng Nghịch Nữ. Cậu đã thoát hiểm. Cậu bèn nhủ thầm : «Được rồi, ta sẽ bày kế khác, Chu Chi Nhược. Hôm nay tại hạ chịu thua, ngày sau có lần diện kiến». Nghịch Nữ cũng «ngheh» Thai Đề. «Ngheh» cho đỡ phạm luật của Nghịch Nữ thôi. Chứ, tận đáy lòng các cô, cô nào cô ấy đều nghĩ rằng Thai Đề đẹp trai, cao ráo, sạch sẽ, xứng đáng làm «hoàng tử của lòng em». Bất tay tạm biệt Thai Đề, khép công lại, Đoàn Dự ngó Nghịch Nữ :

— Elvis Đâu bị xe hủ lô cán vỡ sọ rồi !

Nghịch Nữ nhao nhao hỏi tại sao Đoàn Dự biết, Đoàn Dự nhún vai, tỉnh bơ, bước vào nhà. Gắn đèn cửa, cậu ngoái lại :

— Tôi cóc cần mua thuốc mọc tóc.

Nghịch Nữ ngờ ngác chẳng hiểu gì. Các cô cũng chẳng thiết tìm hiểu lý do Elvis Đâu bị xe hủ lô cán chết tươi và lý do Đoàn Dự không cần mua thuốc mọc tóc. Cả năm cô đều «riêng rẽ» gửi một chút hồn mình theo bóng anh chàng xinh trai : Thi sĩ Thai Đề. Nếu các cô thắc mắc, có lẽ, chỉ thắc mắc vì đâu Đoàn Dự quen biết Thai Đề. Ôi, con bướm lạ ghé vườn hoa Nghịch Nữ mà không thềm đậu trên một cánh hoa nào. Thi sĩ Thai Đề coi thường con gái. Thi sĩ Thai Đề nhờ may thoát hiểm mà trở thành nổi ám ảnh trong tâm hồn Nghịch Nữ.

(Còn tiếp)

UYÊN ƯƠNG

ĐỖ HỮU THỊ DUNG

Có điều là Phúc chẳng giống những người con trai mà em đã gặp. Phúc không đẹp, không ba hoa làm điệu nhưng ở Phúc có một nét thật đặc biệt, và có lẽ, em thương nhất đôi mắt của Phúc. Mắt Phúc đẹp và buồn, nhất là lúc Phúc nhìn em, tự nhiên em muốn khóc, tại Phúc buồn, buồn đến khiến cho em khóc được...

Buổi chiều em đạp xe chạy lòng bông ngoài đường ; những ngày tháng thi xong thật thong thả chả bù với những lúc sửa soạn để thi bận ơ là bận... Em mỉm cười bằng lòng với vị thứ kỳ lục cá nguyệt này. Chiếc xe vẫn chạy đều, gió thổi lạnh quá, con đường Duy Tân thật dịu dàng dễ thương. Người ta ca tụng quê em là miền thùy dương cát trắng, miền có gió mát, có trăng thanh, có biển vàng thơ mộng. Phúc vẫn bảo em giống biển, thật giản dị, em cười đến ngẩn ngơ và Phúc thương em chỉ vì em giống biển... «Tại tóc Hạnh dài, mỗi lần đi gió thổi khiến tóc Hạnh đánh vào mặt Phúc đau... đau như sóng vỗ vậy đó» lần đó em cười đến... tức bực. Phúc nói hay ghê, cứ như mây ông quảng cáo thuốc vậy đó...

Tự nhiên em nhớ đến Phúc. Giờ này có lẽ Phúc bận học thi. Rán nhé Phúc, đậu tú kép dẫn Hạnh đi ăn kem, uống nước dừa như lời

Phúc nói nhé. Cũng buổi chiều như hôm nay, lần đầu nơi rạp xi-nê HÈ
Phúc đèn ngồi bên em, thật bất ngờ.

— Cô bé siêng đọc sách nhỉ !

Em ngẩng lên. Hân đèn bao giờ thế ! em ngượng ngùng cúi xuống
dán mắt vào trang sách.

— Có lẽ cô bé thích đọc sách lắm

Em ngược lên nhìn hân rồi cúi xuống im lặng, hân mỉm cười :

— Cô bé khó tính nhỉ !

Rõ vô duyên, dị chưa. Em xếp sách bỏ vào cặp im lặng. Hân kiên
nhẫn :

— Người ta vẫn bảo «im lặng là vàng» cô bé im lặng mãi, thế
vàng cất đâu cho hết nhỉ !

Em bật cười, hân cười theo, «người đâu mà thật lắm chuyện» em
nghĩ như vậy, hân tiếp :

— Cô bé hẳn thích đọc sách và xi-nê.

Em lắc đầu, khép nhẹ mấy ngón tay. Hình như hân cười nhẹ
khi thầy cử chỉ lúng túng của em.

— Cô bé dỗi tôi đây nhé, nhưng tôi có thể quen cô bé được chứ.

Em nhìn lên bắt gặp ánh mắt của hân thật hiền lành để mền.
Em gật đầu thật nhanh, như sợ đề hân thầy.

— May quá, thế chúng ta có thể là bạn nhau rồi cô bé nhé. Tôi
tên là Phúc, học trường Võ Tánh. Rồi tới cô bé nhé, nói đi !

Em mỉm cười, hân trẻ con ghê, cứ nhìn cứ chỉ hân cũng đủ dễ...
ghét. Đúng lý em không nói, nhưng chẳng lẽ xí gạt hân sao, em ấp úng :

— Dạ...ơ tên Hạnh, Liễu Hạnh !

Phúc ngạc nhiên lẫn vui mừng, trong đó hân Phúc đã nghĩ đến
cách ghép tên và em hình như em cũng đã nhận ra điều đó ngay từ lúc
Phúc mới giới thiệu... Cho đến suốt cuộn phim chúng em vẫn không nói
điều gì, có lẽ Phúc đang theo dõi cốt truyện còn em vừa lo sợ vừa ngại
ngùng. Em không thích đi xi-nê với bất cứ một ai dù là bố mẹ hay tại
bạn cùng lớp, em vẫn thích «solo». Bây giờ có Phúc, một người bạn khác
phái mới quen em đâm ra ngờ ngạc nhiên. Lúc về Phúc nhét vào tay em
mảnh giấy, nói khẽ :

— Phúc về ước mong gặp lại cô bé, cô bé học trường Diên Khánh
để mền này nhé.

Em gật đầu nhẹ nghe như nóng bừng hai bên má. Gặp địa chỉ
Phúc nhét vào cặp, em mỉm cười. Buổi chiều đi xi-nê bên Phúc thật vui,
mặc dầu sau đó chúng em im lặng suốt buổi. Chào Phúc nhé, em về em
sẽ nhớ mãi đèn Phúc, người bạn đầu tiên em mới quen.

Buổi sáng, còn thật sớm, sớm từ lúc mây giọt sương còn đọng
trên cây cỏ, sớm từ lúc hai bên đường cửa nhà còn đóng im im. Gió
thật lạnh, em khép kỹ vạt áo len run khe khẽ mây hạt sương rơi trên
tóc em ướt nhột nhột. Tóc em thật dài, Phúc vẫn khen là tóc em đẹp
thật đẹp, hình như em cũng nhận thấy điều này.

Em đèn nhà Phúc trời vẫn còn sớm, mẹ Phúc mỉm cười bẹo má
em xuýt xoa :

— Hạnh đèn sớm nhỉ, Phúc vẫn có ý trông con đây !

Em gật đầu chào xin phép lên gặp Phúc. Trên gác, qua cửa sổ,
Phúc đang ngồi học nơi bàn.

— Phúc !

— Kia Hạnh, may quá Phúc trông Hạnh ghê.

Em ngồi xuống, cởi áo len trả lời :

— Đề Phúc học chứ, gần thi rồi Hạnh tới hoài phá làm sao Phúc
học được.

— Hạnh khôn ghê, bắt Phúc học mãi.

— Hạnh thích xem Phúc học, Hạnh đèn sớm đề xem Phúc học đây

— Hạnh !

— Phúc, học đi Hạnh ngồi nhìn đây.

Phúc ngoan ngoãn ngồi vào bàn, giở sách đọc nho nhỏ, trông Phúc
như con mèo. Em cười, Phúc ngẩng lên cười theo.

— Phúc xấu nhé, vờ học đề lên nhìn Hạnh cười.

— Hạnh cũng vậy không được cười cơ.

— Vâng, Phúc học đi

Phúc lại chăm chú nhìn vào sách nhưng em biết Phúc chả học gì
cả, lúc em nhìn, Phúc lên cười tự nhiên em cười theo. Phúc gấp sách
lại.

— Chịu, Phúc chẳng học được gì cả. Tại Hạnh đó !

- Dĩ chưa, sao tại Hạnh, tại Phúc cười trước chứ bộ.
- Tại Hạnh cười trước, Phúc mới cười theo đó chứ.
- Tại Phúc.
- Tại Hạnh.

Thật lạ, lúc Phúc học cứ lên nhìn nhau cười hoài. Phúc cười, em cười có chút gì trùng hợp giữa em và Phúc, khó thật.

- Hạnh chưa ăn sáng chứ, chờ Phúc tí nhé.
- Vâng, nhanh lên nhé Phúc.

Lúc Phúc đi em đến bàn giờ vờ ra xem, chữ Phúc đẹp quá ! em cúi xuống hai chữ «Hạnh Phúc» quần quít lầy nhau ở trang bên khiến hôn em hơi xúc động. Em lật tiếp mấy quyển khác vẫn có hình thức tương tự, một tờ giấy rút ra em nhặt lên dày đặc toàn chữ ký, Phúc ký tên em tên Phúc tên ghép cả hai. Em nhìn ra cửa sổ trời sáng hẳn tự bao giờ, tự nhiên thật buồn ! ? . Ừ «Hạnh Phúc» thật.

- Hạnh ơi ! nhìn gì đấy, ăn bánh mì với Phúc nhé.

Em rời cửa sổ đến bên Phúc, Phúc đẩy ổ bánh mì về phía em giúp :

- Ăn đi Hạnh, «bánh mì nóng dòn đây».

- Ơ ! Phúc quảng cáo hở !

Phúc gật đầu hóm hỉnh :

- Đi quảng cáo thuốc còn khỏe hơn đi học.

Em nguýt Phúc, bỏ bánh mì vào miệng... có chút gì khác lạ.

- Chúa ơi ! Hạnh ăn chay !

Khi miếng bánh mì qua cổ họng em thì chuyện đã lỡ, Phúc nhìn em cười xòa :

- Bé xạo nhé.

Tức thật Phúc chả tin, em đứng lên ra nơi cửa sổ hờn dỗi, Phúc đến bên em nhỏ nhẹ :

- Hạnh ăn chay thật hở, Phúc cứ ngỡ...

Em uất ức :

- Phúc chả tin Hạnh

- Phúc xin lỗi Hạnh.

- Ừ !

Phúc ký đầu em trợn mắt :

- Hạnh khôn ghê tự nhiên giận Phúc rồi bắt Phúc xin lỗi kỷ chưa !

Em chu môi :

- Tự nhiên à, Phúc nói hay ghê. Nhưng đó Phúc tại sao Hạnh ăn chay đó.

- Phúc chịu.

- Hạnh ăn chay cầu cho Phúc đậu đó.

Phúc nhay lên ngạc nhiên, nắm tay em nhìn thật lâu. Em im lặng. Phúc im lặng nhưng em đọc được trong ánh mắt Phúc ẩn chứa niềm yêu thương triu mến. Phúc bóp tay em thật đau.

- Hạnh, Phúc cảm ơn Hạnh nhiều lắm, giá Phúc đậu thật Hạnh nhì.

— Phúc sẽ đậu, Hạnh cầu nguyện Chúa giúp cho Phúc. Phúc cũng vậy nhé, khăn Phật cầu cho Phúc đậu. Cả hai chúng ta đều khác đạo nhưng mỗi bên đều có một đảng thiêng liêng để giúp chúng ta cả Phúc ạ.

- Vâng, Phúc cũng tin như vậy.

Tự nhiên Phúc buồn em cũng buồn, Phúc có thừa khả năng để vượt qua kỳ thi này nhưng hình như em vẫn lo lo sao ày. Ồ ! không sao Chúa sẽ phù hộ cho Phúc, cho em. Thời giờ rảnh rỗi sau này em thường đi lễ, mẹ vẫn ngạc nhiên. Em đã bỏ hàng suốt buổi vào nhà nguyện quỳ dưới chân Đức Mẹ xin ban phước lành cho Phúc đã liên quan như thế nào.

- Sao tự nhiên Hạnh im lặng thế ?

Em bàng hoàng nhìn Phúc, lắc đầu :

- Phúc ! lại ăn bánh hết đi chứ.

- Phúc muốn ăn chay trọn ngày nay.

- Phúc xạo, ban nãy Phúc ăn thịt.

- Hạnh cũng vậy.

- Không, Hạnh vô tình.

- Phúc cũng vô tình.

- Chuyện, Hạnh chả thèm nói với Phúc nữa đâu.

Em đứng lên xách cặp :

- Hạnh về nhé Phúc.
- Bao giờ cho Phúc gặp lại.
- Hai tháng nữa Phúc thi, Hạnh chờ lại nữa để Phúc học chữ. Em dắt xe ra công, Phúc tiễn em.
- Hạnh, Phúc muốn gặp lại Hạnh trước ngày thi.
- Chi vậy?
- Gặp Hạnh nói chuyện, giúp Phúc ôn bài và để lúc Phúc thi được may mắn.

Phúc cười, em cũng cười.

— Hạnh, còn giận Phúc hết?

— Còn! Hạnh muốn giận Phúc cho đến lúc Phúc thi xong!

Lúc em đạp xe ngang trường Võ Tánh Phúc đưa tay vẫy vẫy, tụi bạn đứng với Phúc thật đông. Bỏ bảo học trò trường V.T thật nghịch ngợm, em cười muốn nói «Bỏ ơi! thế mà Phúc của con thật hiền thật ngoan vậy đó.»

Lúc Phúc về em đứng nơi balcon vẫy Phúc. Phúc dang tay làm dấu «Chờ Phúc tí nhé». Em gật đầu, lấy sách ra xem...

Phúc nhìn em triu mến. Em nói:

- Mai Phúc đi thi, Hạnh dẫn Phúc bao ăn chè nhé?
- Ăn chè «đỏ» cơ.
- Chịu, nhưng sau khi thi xong Phúc cũng «trả nợ» Hạnh lại.
- Vâng, trả gấp hai.

Phúc đưa em ra xe chạy vòng vòng. Trời thật dễ thương, mai Phúc đi thi hẳn có điểm lành, bởi vì em thấy có đám mây «tường vân», đám mây chỉ sự may mắn của Phúc.

ĐỒ THỊ HỮU DUNG

BẠN NGỌC
ĐỌC VÀ GIỚI THIỆU
NHỮNG CÂY BÚT
TUỔI NGỌC

LŨY ĐỨC NGHIỆM

các em nơi
trường nữ

*người tan học về mưa hôn trên tóc
kiền kiền xanh rụng xuống vai mềm
chứ còn đây mai rồi ai khóc
ngã tư đường còn dấu chân em?*

*cửa sổ chiều nhìn ra thổng nhất
người thấy ai đứng đợi dưới đường
và chút gió mùa đông trên tóc
mai xa rồi ai nhớ ai thương*

*bụi phấn bay một thời con gái
má em hồng bối rồi ngày xưa
có hay không chút tình nhân gái
tan trường về ai đón ai đưa*

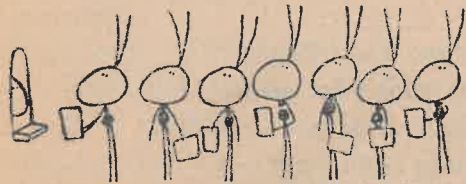
*lá kiền kiền bay vào lớp học
trên tóc mây người có hay rằng
ta cây khô một đời rỉ mục
dấu quen nhau thì cũng cầm bằng*

*trường nữ em về nghe lá rụng
kiền kiền xanh rợp bóng cây dài
xưa tan học đi về chung đưng
nay vắng bóng người hay vắng bóng ai?*

LŨY ĐỨC NGHIỆM

THI OI, LÀ THI

T

CHI

Kính thưa quý vị, đến giờ phút này thì chắc chắn còn ai có thể là không biết cái «món ấy». Và tôi cũng đang lo lắng, soạn sửa, hăm hở, háo hức đợi cái ngày 26 ấy.

Trường tôi thì lại vốn là cả nam lẫn nữ sinh cơ, nên đã quyết định cho các lớp 12 thi thử để thu thập kinh...hoàng. Quý vị ạ, cả tỉnh tôi chỉ có mỗi một lớp 12C là tụi tôi thôi đây, 12C năm ni, của cái trường này thật là đặc biệt bởi tụi tôi có một tấm lòng thương người rất ư là bao la, lại thêm cái tinh thần «đại đoàn kết dân tộc» do chính chính phủ đề xướng cho nên cuộc thi được diễn ra ở lớp tôi «trong vòng thân mật» cho dẫu rằng thì là các thầy đã hết sức lưu huyết, lưu ý rằng :

— Các em cố gắng làm bài một mình để biết sức mình...

— Đừng có coi nhau vì đây chỉ là kỳ thi thử, có nhỏ điểm cũng không sao, phải biết mình thiếu sót môn nào, thì giờ còn lại sẽ dò kỹ môn đó...

Và chúng tôi bắt đầu thi, y như thi thật vậy, cũng hai buổi, cũng theo thứ tự các môn...

Ngày đầu tiên, hai giáo sư sinh ngữ chính gác hai giờ đầu, đến hai giờ sau thì là ông giáo sư Việt. Vì đến 8 giờ mới bắt đầu thi, chúng tôi bắt đầu phát thanh bữa bái.

- Thầy cho khó quá thầy.
- Ở bộ cho dễ hơn nhiều.
- Ở tivi cũng dễ hơn.
- Thấy, chưa học Siêu hình mà thầy.

Và thầy tôi thì rất ung dung, điềm tĩnh chẳng nói chẳng rằng, tụi tôi bắt đầu quay sang hỏi nhau, thậm chí đèn cãi nhau tung bưng :

- Ê câu 36.
- Cái này là a nè mày.
- Sao được, c chứ, đâu phải xã hội, duy nghiệm mà.
- Nè, «bà ấy giận cành hông, bà ấy giận sùi bọt mép» (trời!)_là

cái gì mày ?

- Tâm Sinh lý chứ gì, ngu.
- Cái gì đèn từ Thượng Đê, Hòa ?
- Đam mê, tao bảo đăm đó.
- Trời ơi, ê câu này sao mày ?
- Ai biết, thôi mình chia ra, ai hên trúng, ta a cho.
- Còn câu e mày !
- Kệ bỏ !

Ồn ào tăng theo cấp số nhân, thầy tôi hết còn bình thân được nữa, lên tiếng, trước còn ngọt ngào, sau giận quá, ông nói :

— Cái này là thi thử, đâu có...ăn nhậu gì mà phải coi nhau.

Tức thì cả lớp nhao lên (bởi khi này vì có thấy giám học, giám thị nên tụi tôi mới im lặng đó) :

- Đâu có coi thấy, em hỏi mờ.
- Dạ, dẫu biết thế nhưng sao lòng vẫn muốn coi.
- Trơi, thử nhưng mà đậu cũng khoái vậy thầy.
- Chớ hông lẽ để giầy trắng sao thấy, rồi sao máy chằm được,

thì nghiệp nó.

— Có còn hơn không mà thầy.

Thấy không tài nào nói nổi, ông yên lặng đọc sách tiếp. Và còn một điều thì thầm nữa là nhà in quá tệ, nội cái sửa lại cũng đã mất 15 phút ngày đầu tiên, hầu hết những cây toán đều sai vì cái máy không học «tập hợp», chẳng cần biết giao, hội là cái chi, thuộc về hay mọi

gi cả. Lại thêm ông phụ tá giám học là giáo sư Pháp văn, khi ông đi
chính lại trên bảng, chữ Việt thì không sao, đèn Toán thì lại càng không
phải «nghe của chàng», chỉ viết lại từng chữ là đủ thầy mệt.

— Cái này đọc sao mà em ?

— Dạ «giao» thấy.

— Còn cái này?

— Dạ «thuộc về» thấy.

— Câu e cũng vậy..., í quên, còn cái gạch này nữa, có giồng cái
kia không mấy em, khác chứ ?

— Dạ, cái đó là «không thuộc về»...

— Thấy cũng không rành mà cái này nữa, khổ quá, thôi rán đi
mày em, còn có mấy câu sai nữa thôi...

Đền ngày thứ hai, vì lớp có cả Anh lẫn Pháp văn nên bài thi khá
nhau, 2 giờ đầu cũng là ông thầy Triệt gác, môn sử địa khai mạc là từ
tôi đã cãi nhau ồm tỏi :

— Trời ơi, mấy câu này sao mà ?

— Ai biết, bỏ đó đi.

— Còn câu 12.

— Tao làm c.

— Ê ! ngu, a đó.

— Giỡn hoài chứ Còn mà. Hằng ?

— Tao làm b.

— Trời ơi, mấy ngài này là ai đây ?

— Tổng thông Pháp đó mà.

— Ai hông biết, kê ông chứ, ăn nhằm gì mình mà cũng hỏi, bỏ
đây tao ghét ai nói chuyện người ngoài ghê...

Với xấp bài Pháp văn, tôi lướt qua rồi để đó, làm Anh văn. Có
nhỏ bạn thân tôi sinh ngữ chính là Anh, tới Pháp thì nó bí bèn la hoảng
lên :

— Ê, đũa nào làm bài hông được làm giùm tao coi.

— Giỡn hoài mà, tao đang làm, ê Tuyết, Anh văn chưa ?

— Rồi, còn mà ?

— Xong grammaire rồi, ê cái conversation này «thú... vật» quá

mày.

— Trời ơi, vậy con Đào có làm vocabulaire chưa ?

— Nó đang làm sử địa của nó.

— Ê kêu nó mau mau lên chứ.

— Mà làm Anh văn rồi làm cho tao coi, tao làm được có 9 câu
hà, điệu này chắc «đậu cành mễ» quá.

— Ê, Tân ! 105.

— 105 a hả ?

— Ê, đọc giùm 15, 16, 17, 18 đi.

— Trời đất, b, e, c, c.

— Chúa ơi cứu em, trời ơi, tao bỏ từ câu 29 tới... hết !

— Hay hé !

— Rồi chưa, đọc Pháp văn cho tao đi, 41.

— Sao hông coi, đồ qui, 41 bỏ, 42 a, b, e, d, e, b.

— Ê, bê hay dê, đọc chậm đó.

Vì giáo sư gác 2 giờ sau cũng quá hiền, thế là qua hai ngày thi
thành thoi.

Đền lúc biết kết quả, lại cũng nhằm giờ ông Triệt, trước hết ông
nói :

— Riêng bài Triệt thì rất đáng khích lệ...

Tụi tôi khoái chí :

— Dạ, tụi em vẫn giỏi.

— Dạ, dù khó cũng rán làm...

Nhưng than ôi :

— Rất đáng khích lệ học thêm nữa vì người cao nhất chỉ đúng
34 câu !

— Trời, thấy làm tụi em quê quá thấy !

— Tại thấy cho khó quá mờ.

— Thấy cho tụi em chả hiểu gì.

Và tiếng thì thào :

— Phải bữa đó có mây ông kia mình la lên là chưa học tới bài
này sao thấy cho thấy, để ông quê chơi

— Ủa, ông làm bộ cho hết chương trình để người ta tưởng ông
đầy hết rồi.

(Xem tiếp trang 64)

VÀO TUẦN LỄ CUỐI THÁNG SÁU, BÓN TIỆM ĐÃ HẾT SẠCH BÚT CHỈ SỎ 2. TUY NHIÊN CHÚNG TÔI CÒN DƯ RẤT NHIỀU MÁY AI-BI-EM MỚI TOANH NHƯỢNG LẠI RẼ RẼ CHO CÁC KỶ THI NĂM 1974. ĐẶC BIỆT MÁY MÓC BIẾT VỚT ĐIỀM VÀ CHẤM LUÔN ĐIỀM CHO CẢ CÁC THÍ SINH HOA HẬU

CHỦ TIỆM : KIẾN VÀNG • QUẢN LÝ : KIẾN NỮ

ba mươi cái đẹp

Người đàn bà đẹp phải có 30 dấu hiệu đẹp. Ba mươi dấu hiệu đó, một hoa hậu Tây Ban Nha đã tiết lộ như sau :

- 3 cái trắng : da, răng, tay
- 3 cái đen : mắt, lông mày, lông mi
- 3 cái dài : vóc dáng, tóc và bàn tay

- 3 cái đỏ : môi, má, móng tay
 - 3 cái ngắn : răng, tai, bàn chân
 - 3 cái to rộng : ngực, trán và khoảng giữa lông mày và mắt
 - 3 cái nhỏ hẹp : miệng, vòng lưng, mắt cá
 - 3 cái lớn : cánh tay, bắp vè và ống chân
 - 3 cái mảnh dẻ : ngón tay và môi
 - 3 cái nhỏ nhắn : vú, mũi và đầu
- NỮ PHÊ DUNG NGÃ (ĐN)**

kiến chữa bệnh

Thỏ dân Congo ở Phi Châu dùng thứ kiến lửa rất dữ tợn, để chữa những vết thương nặng và mụn nhọt. Họ đặt con kiến lên vết thương, để cho kiến cắn mạnh vào. Và vết thương liền miệng lại một cách dị kỳ như vừa qua tay một nhà giải phẫu rất khéo léo.

chó ra tòa

Con chó cưng của Bà Tenech cắn xằng vào một người đi đường và bị kiện, bà liền bay về quê quán của bà ở Milan. Tại đây bà thuê nhiều luật sư để về Gia Nã Đại bênh vực cho Lance. Bà cũng bỏ rất nhiều tiền để thuê một số trạng sư quốc tế để biện hộ cho chú chó cưng. Sau cùng nhờ tài ăn nói của một trạng sư người Anh ông Franc Petit, chú chó Lance thoát khỏi bản án tử hình.

Để Lance được trắng án, chủ nó phải bỏ ra 2 triệu đồng.

NGHỊCH NỮ

bông hoa đỏ

Yêu mọi người, tin vài người, đừng xúc phạm ai cả.

Shakespeare.

Kẻ nào từng trải trong đời giữa sự sống và sự chết sẽ đạt tới thành công lớn lao.

Vô Danh

**TỔ HỢP KIẾN
VÀ BẠN KIẾN**

LACT (Ba Xuyên) : KN rất dở nói chuyện tình yêu. Nhưng cũng xin trả lời : Muốn có tình yêu chân chính ta không nên mang kính cận, nhưng cũng đừng thích nhìn vào viễn vọng kính.

HÀ : Ăn quà là tạt buồn miệng. Cứ sẵn gói muối ớt bỏ trong túi thỉnh thoảng mở ra nhâm nhi là quên phải tồn tiền.

NAI KIẾN HÒA : Tuổi trẻ hôm nay phải cao lớn như bạn mới đúng một. Có siu lại mặc cảm lắm vậy. Mỗi người có chiếc gương riêng. Gương ai nẩy soi, ta nghech mặt lên mà sống chứ. Thỉnh thoảng viết về KN cho đỡ buồn.

NE (Nai Biền ?) : Phải, hán đang ngâm nga với Táo Đà tiên sinh «Đất say đất cũng lăn quay, Trời say trời cũng đỏ gay ai cười». «Gửi người chưa quen» ấy là tựa của một cuốn truyện sắp in.

PTWONG (Saigon) Chạp Phô sỏ 136 bị trộm rình mất một góc, thành thật cáo lỗi cùng quý vị khách hàng. Vì Chủ Tiệm và Quản lý mãi lo đi... khai thuê bữa đó.

ẦY
ƠI!

VĂN : Em đi chàng theo sau. Mà em đi Honda, còn chàng theo bằng xe đạp, làm sao để chàng có thể gặp em. KV mách vớ, kéo chúng em thất lạc nhau.
CỨC (Sài Gòn)

ĐÁP : Chả lo, đời còn có những ngã tư, một cái đèn đỏ là chàng gặp em. Vớ lại đời còn xa còn dài, Honda sẽ hết xăng và xe em sẽ phải bám xe chàng mấy hồi.

VĂN : KV ơi nguy quá, chả học hành gì mà bây giờ ngày vác bút chì số 2 đi thi sắp tới, KV mách giùm vớ, làm sao để đậu ngon lành. Giải đáp kết quả, hứa thưởng một cục đường bự.
MỤC KÍNH số 2

ĐÁP : Máy ai-bi-em rất khoái nước bông, nhớ bôi nước bông vô bài thi nhiều nhiều có hy vọng đậu cao đây.

VĂN : KN ơi, người mình quen sắp thi rồi mà cứ rù mình đi chơi phở hoài. phải nói câu gì để chàng vừa lòng khỏi giận mình hở ?

Ồ MAI (Saigon)

ĐÁP : Hãy ân cần hỏi chàng : Anh nè, ba chữ KBC viết tắt có nghĩa gì hở anh ?

con cái nhà ai

Ở một lớp mẫu giáo nọ, cô giáo muốn thử trí nhớ của học sinh, cô hỏi :

— Em nào biết đếm từ 1 đến 20 ?

Cô giáo dứt lời, một em bé nhanh nhẩu đứng dậy :

— Thưa cô : một — hai — ba — bốn — năm...

— Rồi sao nữa ?

— Sáu — bảy — tám — chín mười...

— Gì nữa ?

— Thưa cô : bối đảm già ách.

ăn hay khiêu vũ

Một thực khách gọi ông quản lý lại hỏi :

— Tại sao con gà rô-ti tôi kêu lại căng ngắn căng dài vậy ?

— Thưa ông kêu gà để ăn hay để khiêu vũ ?

TUẦN KHA cóp

áo quần ó vàng

Áo quần để lâu thường vàng bạn chỉ cần luộc khoai tây, bóc vỏ, để nguội đoạn chà xát đều lên quần áo như là chà xà bông, sau đó xả nước lã phơi khô chỗ mát. Áo quần sẽ trắng như mới.

VATH cóp

tuần lễ
của các
thí sinh
1974

Cứ ăn chuối và bí ngô bí đao. Nên ăn đậu đỏ đậu xanh cho nhiều. Tập viết chữ x cho giỏi. Tịnh mỗi và tịnh hện hò suốt tháng 6.

thí nghiệm mariotte

Bạn kẻ một đầu thập và một điểm tròn cách nhau 7-8 cm trên tờ giấy trắng. Bạn bịt mắt trái (nhìn dấu thập bằng mắt phải) ta vẫn thấy điểm tròn, nếu xê dịch tờ giấy có một lúc ta không nhìn thấy điểm tròn nữa vì ảnh được thành lập ngay ở điểm mù.

TƯỜNG DẦU

tại sao lại số 2 ?

Theo lời thi trắc nghiệm và chăm bài bằng máy điện tử I.B.M. các thí sinh được nhắc nhở trang bị cây bút chì số 2. Nhưng cây viết chì số 2 nó như thế nào và tại sao lại số 2 ? Từ trước tới nay các bạn không phải là dân học kiến trúc hay kỹ thuật đâu có thêm chú ý tới. Như thế này, xin thưa, đặc tính bút chì số 2 : Độ đậm và độ cứng

trung bình dễ xài và «con mắt» của ai-bi-em sẽ thu nhận chính xác. (Tiện đây các bạn cũng nên để ý : loại bút chì Gilbert có nhiều độ đậm lợt và mềm cứng khác nhau, các số nhỏ thì đậm và mềm, các số lớn thì cứng và lợt).

THK

chuyện thi cử tại xứ cà-ri.

Sau một kỳ thi tại Ấn Độ báo chí đã ghi nhận những hiện tượng như sau :

— Một ông anh leo ống máng xối để nhắc bài cho cậu em trong phòng thi bắt cần trọt chân té mắt mạng.

— Một thí sinh muốn khỏi bị các giám thị làm rầy đã dắt con chó dữ dẫn vô phòng thi canh chừng để chủ nó «quay» bài an toàn.

— Một nhóm thí sinh đã bỏ phòng thi để hỏi thăm sức khỏe một giám khảo vì cho rằng ông này đã ra bài «hóc búa» quá xá.

THK ghi

chiến thương bội tinh
cho ai-bi-em

Một số máy điện tử khi quân đội Mỹ «gô hô» đã được trao lại cho quân đội VNCH xử dụng. Các báo có đăng tải một máy điện tử đặt

tại Trung Tâm An Bài Điện Tử đã được quân đội Mỹ gắn một tấm bảng màu nâu tuyên dương công trạng. Chiếc máy này đã bị thương trong trận Mậu Thân 1968, tuy nhiên vẫn...anh dũng còn xài được.

THK (ghi)

hạnh phúc

Không có gì thú cho bằng kỳ niệm của hạnh phúc.

de Mussuet

Hạnh phúc không trở hoa đời với những người đi theo con đường xiên.

Pindare

Vinh quang đời với một người đàn bà chỉ là cái tang hào nhoáng của hạnh phúc.

Bà De Srael

Sắc đẹp chỉ là sự hứa hẹn của hạnh phúc.

Slendhal

MAI THANH ghi

nói chuyện nước ta

Đó là một thiếu niên Việt Nam, anh Nguyễn Văn Toàn, sinh năm 1962, tại quận Kim Sơn tỉnh Ninh Bình, Bắc Phần. Khi mới sinh, anh chỉ nặng 0,5 kilo và đo được 20cm. Năm anh được 10 tuổi, chỉ cao có 64cm và nặng 4,7 kilo.

NGÔ KIM KHÔI (ghi)

«bạc»

Một nhà đạo đức nói với đứa con trai :

— Con nhìn qua tâm kính có số con trông thấy gì ?

— Thừa cha con trông thấy xe cộ và người đi lại.

— Bây giờ con nhìn vào tấm gương sau con trông thấy gì ?

— Dạ, con trông thấy mặt con.

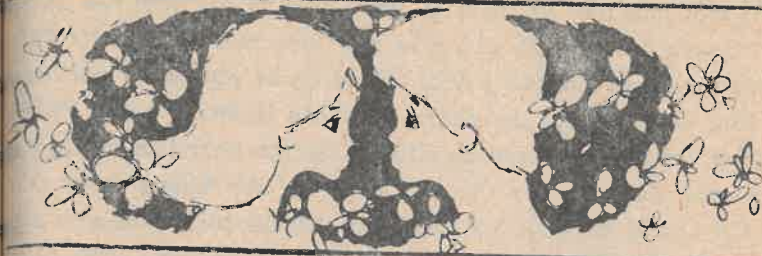
— À con thấy chưa, mới có một chút «bạc» vào phía sau mà người ta đã không thấy mọi người chung quanh mà chỉ còn đối diện với chính mình.

lịch sử ô-tô

Chiếc ô-tô đầu tiên là chiếc ô-tô chạy bằng hơi nước. Năm 1770 ông Cugnot, kỹ sư Pháp đã sản xuất chiếc «Gardier». Vài chục năm sau, các kỹ sư Anh : Ông Grifgitt (1821), Hill (1824) Hancock (1831) Cũng đã chế các xe chở hành khách bằng hơi nước. Ông Amédée Bollée đúc ra chiếc «La Mancelle» vào năm 1873. Huân tước Dion đóng ra chiếc xe ba bánh cũng bằng hơi nước vào năm 1883. Ông Serpollet, năm 1889 cũng phát minh ra chiếc đặc biệt của nòng.

DUNG T

CHÙ NHẬT UYÊN ƯƠNG

truyện dài ĐÌNH TIỀN LUYỆN

— Xa lắm là ở đâu, ở đâu Saigon hay ở cuối Saigon ?

— Ngay đây nè. chị Dao cười thích thú, Tìn nhớ tàu to rồi.

Mắc cỡ. Tìn đập xe phóng lẹ. Tôi chia tay chị Dao với chút nao khó nhận ra. Về tới nhà đã chín giờ hơn nhưng anh Toàn vẫn chờ tôi, đặt hộp bánh nhỏ vào tủ lạnh mở ra tôi còn thấy một mùi thơm nhỏ màu hồng trong đó. Xúc động lạ thường và tôi liên tưởng tới tập giấy nhỏ với những giòng chữ mực tím. Có lẽ tôi sẽ có nhiều điều để ghi lại trong đó.

chương bốn

học dứt, tương như một đầu châm lửng. Không bỏ hàng, ng ngắt đoạn và cũng chẳng chịu lật sang một trang vở mới. Tôi hai mặt giấy trắng áp vào nhau, nhìn vu vơ ra cửa sổ. Niên học sớm hơn tôi đợi. Thứ bảy chỉ còn ít lớp đi học, sân trường vắng. Thế là chẳng còn mong gì. Chỉ lát nữa khi tôi bước xuống những thang, ra khỏi cổng trường, để lại một cuối niên học đầy rẫy ng ngậm ngùi. ray rút. Chàng tình cờ đến rồi cũng vô tình dời xa. cũng là một ý nghĩa. Ý nghĩa của một đầu châm lửng. Chả là gì. chút buồn len tới có lẽ. Một mai kia rồi quên át phải. Chàng phiêu

bồng trên ngựa với chiếc áo choàng lộng gió. Chàng tới rồi chàng Năm là một mùa thu và ngày là một buổi chiều. Sớm sửa thể Quyên Quyên hồ. Tôi xếp nhỏ mẩu giấy thêm một lần nữa rồi đặt lòng bàn tay chụm môi thổi bay đi. Tiếng ồn ào vây quanh mỗi lúc hung hãn, tôi muốn dời lớp nhưng chắc hẳn là không xong. Buổi cuối cùng, nhà lực sĩ kéo co Chi Cổ đã lần lượt bạn bè thấy rõ. Không nàng nào được ra khỏi lớp bữa nay nếu không được ta phép. Cái không khí buổi học cuối năm thật đặc biệt, cũng như những giờ học gần tết, thầy và trò đều làm biếng cầm tới cục phấn và cuốn sách. Các vị giám thị quên qua lại các hành lang. Học trò đi học ngựa lựa hồng lụa vàng và quên phù hiệu.

— Cô hát cho tụi em nghe đi cô.

— **Cô** thương lớp em nhất phải không cô.

— Cô ơi, nhỏ Cúc Phương đòi nhận làm cháu cô nè cô.

Cô Minh Thanh hiền như một con búp bê mắt nâu. Cô là Nhạc. Tôi mê đôi bàn tay cô, những ngón tay mềm và hồng, đầy đặn như những ngọn nến. Những ngón tay ấy là người tình ngọt ngào của hàng phím dương cầm. Cô đoạt giải dương cầm nữ dễ thương nhất của một cơ quan văn hóa ngoại quốc tổ chức. Cô khoe đứa cháu cô, cô Thoại Chương chơi vĩ cầm cho dàn nhạc P.Đ.C. Cả lớp đợi xem chương nhạc sĩ vĩ cầm tóc dài trình diễn trên kính ảnh ti-vi và hôm sau đó một lớp những tiếng xì xầm và điệu cợt. Một thước một hay một thước hai hồ bỏ. Cúc Phương nhà mình một thước bốn mươi lăm, là mai cho hẳn được đây.

Phượng Trì đòi chỗ đang từ đây bên phải sang chỗ tôi, khi thì tôi cười với nàng :

— Ngồi im vậy Quyên ?

Tôi buột miệng :

— Tự đứng buồn quá.

Phượng Trì mân mê gấu áo tôi :

— Ủ, mình cũng vậy. Cứ mong nghỉ hè mãi rồi khi nó đến

bồng đứng buồn.

Lặng thinh, tôi biết cái thân mà mình mới chia tay ra với

vừa dời xa một chút. Phượng Trì có cái buồn vô cơ của Phượng Trì. Còn tôi, cái buồn nó sững sững trước mặt đó. Ai đã nhắc tới hình ảnh nhìn những bụi phấn rơi là tả, tôi cảm thấy những bụi phấn ấy đang phủ phục dưới chân mình. Nổi buồn rơi xuống và đọng lại. Nổi buồn mọc cánh và tung xa. Man mác. Vời vợi.

— Nghỉ hè, Quyên định học thêm ở đâu không ?

— Chưa biết. Còn Trì ?

Trì lấy trong chiếc ví bút ra tờ biên lai đóng học phí trọn khóa ba tháng của một cours Toán Lý Hóa đưa tôi xem. Cả cái thời khóa biểu ghi ở phía sau. Tôi tò mò với những hàng chữ đó :

— Nét chữ này đâu là của Trì phải không ?

Trì vuốt mép giấy, chỉ cười. Rồi xếp tờ biên lai bỏ lại ví.

— Ai vậy bỏ ?

Tôi hỏi, Trì cầu nhẹ vào cườm tay tôi, giọng lạc đi :

— Bỏ tình quá, Quyên ạ.

Những bụi phấn làm như ai tung lên đầy rẫy trắng xóa trước mặt. Tôi khẽ cần môi quay đi khi trí tưởng bày vẽ ra hình ảnh một người con trai đã chăm sóc lo lắng cho một người con gái.

— Phải áo vàng này hôm nọ Quyên đi phò đây không ?

Tôi giật mình :

— Trì thầy bao giờ ?

— Hôm chủ nhật, ngồi trong tiệm nước thầy bỏ ngang qua.

— Quá lắm rồi đây nhé. Bao giờ nói cho nghe nha Trì, đi với ông nào vậy ?

Phượng Trì cười kín miệng. Nàng thật vượt bậc mà trong lớp chẳng đứa nào khám phá, truy tố được đích danh. Đã có lần tôi thấy bạn dung dăng trên phố với bạn trai, từ năm ngoái kia, tôi ngo ngác mắt nhìn và trái tim thì nôn nao những gì không đâu. Nhìn bạn áo trắng cười đùa nghịch ngợm tía lia mãi ở trong lớp, quen, khi nhìn thấy bạn đi cặp ở trên phố, lạ hẳn đi. Bạn lạ hay mình lạ thì cũng thế thôi. Cũng là từng ấy những điều phải nói phải nhắc tới với mình.

Tự đứng từ bữa đó Trì về và cảm thấy thêm một cái áo vàng ghé nơi. Có câu hát dễ thương lắm Quyên, Ngày xưa em đến em mặc áo lụa

vàng, em đi trong nắng... Quyên biết không, bây giờ mình có tới ba chiếc áo vàng lặn, một vàng đợt chuỗi, một vàng non và một vàng cúc. Nghe Phương Tri nói tôi hiền đời sống nắng đã đậm đà và nhiều màu sắc hơn tôi gặp mấy lần. Có lý lắm, vì ít ra nắng cũng hơn tôi tới gần hai tuổi.

Thì ra, tôi cũng chỉ là con bé thích điện và búng bình hơn người.

Chuông tan, lớp học giờ cuối trên bàn bày đầy những đồ ăn chua ngọt con gái, còn lại đám vỏ đám giấy và bộn muối cùng ớt vung vãi. Bạn bè dẫn dò nhau ở những lớp học hè, hẹn hò nhau ở những bãi biển vàng nắng. Phương Tri vẽ cho tôi đường nhà nắng và nói bữa nào tới chơi. Bữa nào, lời hẹn xa quá. Những ngày hè đang ở cửa lớp, tôi nhìn một niên học qua đi trên mặt bảng đen lì cùng dãy bàn ghế xô lệch mà chẳng nghĩ được gì ở những ngày tới. Tôi gỡ trái táo đỏ to bằng cả khổ tờ giấy thủ công mà hồi Tết tôi đã cắt để ăn liên hoan lớp còn dán lại trên tường. Lớp hồ khô trên vôi bong ra, rụng xuống từng mảng vụn vỡ. Tôi nhớ câu Mây nói : Trái táo của Eva lớn quá, Adam chắc ăn cả đời không hết. Cười một mình, tôi xếp tâm hình lại làm tư. Màu đỏ đã phai hết rồi còn gì. Đem về dán trong phòng hết đẹp nhưng tôi vẫn thích được đem về. Và lúc này thì cái răng sâu khôn khéo của tôi bỗng dựng lên cơn. Sao thế này. Tôi ôm lấy má bởi vì buồn quá đời.

— Chi thế Quyên ?

Chi Cổ hỏi. Tôi ngồi phịch xuống mặt bàn :

— Bọn sâu răng.

— Đưa ta coi nào. Chắc có gì khiêu khích bọn chúng, phải khều ra mau.

Tôi hất tay Chi, con nhỏ vờ xưng xộ :

— Yên ta coi. Sâu răng là bệnh hay lây, chắc em lại lây từ miệng của chàng nào rồi chứ gì.

Chi khiến tôi cười méo mó cái miệng. Nhưng một lúc thì cũng bớt đau, tôi ra khỏi lớp với cái mặt bí xị và lúc này sân trường chỉ còn thừa thớt áo trắng. Một nhóm, có lẽ là lớp 12, vừa đi vừa ca oang oang khu chân thang. Hôm nay đây còn vui trông thấy nhau. Bên tiếng ca tiếng đàn vượt trời cao... Nhớ hàng phượng thắm ven đường, Mỗi lúc chiếu bóng, tan tác rơi cái lên mái tóc xanh... Biệt lý ai khéo léo chi... Lối

hợp ca chục đũa chục bè thật khôi hài, nhưng cái điệu nhạc nào nề ảm u chẳng thể nào ai nghe mà cười được. Học trò đời trường, buồn lắm chứ. Tôi nghĩ có thể bật khóc được lúc bước xuống những bậc thang, đi dọc hành lang và bỏ sân trường, nếu là tôi bây giờ đã xong lớp chót. Lời ca cũ kỹ và cái điệu nhạc thì rên siết buồn bã như tiếng con ve sàu ầy đã quyền rũ, đèn nổi dẫn tôi lạc lối lúc nào không hay.

Trời ơi, tôi nào hay Hoàng đang ở trước mặt. Chàng đèn trường làm gì vậy và giờ này còn ở đây ? Tôi lúng túng không biết có nên đi tới, thì Hoàng đã dài bước tiền gần :

— Quyên đi đâu đây ?

Lạc đường, tôi đáp bữa :

— Quyên lên văn phòng có chút việc.

Vậy hở. Hoàng nhìn tôi, nhìn màu áo vàng tôi mặc, miệng cười tự nhiên :

— Học trò bữa nay diện nhí.

Hơi ngưng, song tôi cũng nói được ngay :

— Tại biết rằng trời sẽ nắng to.

Hoàng cười chừng thích thú, một câu nói nào chực vượt khỏi miệng nhưng kịp khóa lấp ngay. Chàng hôm nay không sơ-mi trắng dài tay không cà-vạt lớn. Chàng hôm nay không trên bực cao không phấn trắng đầy tay.

— Ông thầy hôm nay đâu có giờ dạy, sao lại tới đây ?

— Hết là ông thầy rồi, bữa nay theo chị Liên vô trường chơi vậy thôi.

— Ông Thầy...

— Đừng gọi tôi là ông thầy nữa, dính chính lại giùm.

— Khoan đã.

— Sao lại khoan ?

— Chưa muốn dính chính... Để dành vậy.

— Dành đến bao giờ ?

— Chưa biết.

— Kiểu chút chút thôi chứ, cô nhỏ.

(Còn nữa)

EM ĐÈN THẨM ANH... (Tiếp theo trang 8)

— Vậy là mi ngộ. Phải mặc cả trước khi đi. Đừng ham trình diện em oi.

— Ta hy sinh tất cả vì đại sự mi ạ. Đừng tần ngần ở đó mặc cả, nhất định là hần sẽ tóm lấy liền. Có làm như ta thì mới mong hần đền giải tòa âm ức chứ. Ốc mi chỉ bằng ốc con chim cút thôi ngáo oi. Đừng dạy khôn ta. Hương nóng nảy :

— Mà vấn đề được đặt ra ở đây là hần có đèn trình diện mi không ? Vượng thờ dài :

— Có đèn. Mà thà không còn hơn. Thấy hần nói ta còn muốn hần á khẩu luôn nữa mi oi.

— Nói gì, nói gì ! Nói là anh thương Vượng lắm phải không ?

Vượng liếc giao hữu một cái dài bằng đường xe lửa Xuyên Việt rồi mới tiếp tục :

— Mi đừng hát nữa, gay cấn là ở chỗ này nè. Hần nói ta hôm nay lộn xộn quá. Đèn chơi rồi khi không bỏ về mà còn mạo nhận nữa. Mi biết nàng ở nhà hần khi chiếu là ai không ? Chị hần. Bà chị thân yêu của hần mới ở NT vào. Thấy ta xưng là em hần, nàng chửng hửng mà không dám nói. Đèn chừng ta bỏ ra về, nàng mở gói quà ra xem thì bị ngộp vì cười. Nàng nhớ lại bộ mặt ta đỏ bừng lúc mới vào và xanh lè lúc đi ra mà suýt chết vì cười đó Hương. Nghe hần tỉnh bơ kể ta giận mà què lạ lùng. Ta ngồi thù người ra một cách hết sức lộ bịch muốn đuổi hần về mà hần lì quá mi oi, hơn nửa tiếng sau mới chịu dời gót ngọc. Ra đèn ngoài hần còn thông một câu làm ta sôi gan được. Hần nói : «Vượng điều dễ sợ» mi oi. Ta buồn từ tối hôm qua, buồn đến sáng hôm nay vẫn không giảm bớt một ly nào. Ta đang nghĩ không biết có nên giận hần hay không đây Hương oi.

— Nên lắm.

Hương hăng say. Hương cổ võ. Hương ủng hộ gà nhà.

— Mà phải giận làm sao cho nó rùng rợn, cho hần biết để mà chuộc tội kia, chứ giận độc diễn nó trên lâm mi oi.

— Mi nên viết thư. Hương gật gù... Thơ nặc danh càng tốt.

— Kể gì trong đó ? Sao ta thấy bất ổn quá đi.

— Mi kể lè. Mi ai oán...

— Oán ai cho nó ai oán hờ Hương ?

— Ai biết đâu đây nhỉ.

Thề là Vượng có một trở ngại. Một lúc sau có đèn những hai.

— Hương ơi ta không có địa chỉ nhà hần.

— Chớ làm sao mi biết nhà hần mà đèn ?

— Hần có chờ tao tới một lần rồi. Mà nhà hần ở trọ không có địa chỉ nữa. Chưa có thì đúng hơn vì xây không có giấy phép mà. Hần kể với ta như vậy lúc ta hỏi địa chỉ.

— Không biết viết cái gì. Không có địa chỉ để gửi vậy là trời không muốn cho mi giận hần rồi Vượng à. Định mệnh đã an bài rồi. Thà nên cố gắng lại làm gì. Hương buông xuôi một cách lu xiu nhanh như Hương đã hùng hổ lúc nãy.

Vượng gân cổ cãi «xưa nay nhân định thắng thiên cũng thường» rồi Vượng làm mặt giận Hương cho đỡ...bực. Năm phút sau Vượng quay sang Hương, đau khổ nói :

— Chắc định mệnh đã an bài rồi mi oi. Hồi tối hần có nói bà hần từ Nha Trang vô rừ hần hộ tông nàng xuống Long Xuyên nhận nhân thể ở vài bữa cho nàng đỡ sợ luôn. Mà vài hôm đòi với con tức là phải hơn nửa tháng. Eo oi. Nửa tháng trời hần tỉnh khô không nao núng, trong khi ta đơn phương giận. Trời oi kinh khủng còn lên cơn nữa Hương oi. Tàn khốc còn hơn phải nhin ăn nữa mi à.

Hương biểu đồng tình :

— Ừ, chả nên giận ai. Di hòa vi quý là hơn Vượng à.

— Mi nói chí phải — Vượng khoan khoái lập lại — Di hòa vi quý.

Mà hòa là phải, giận dữ thề cũng đủ chán rồi. Mai trước khi Long Xuyên thề nào Đảng chả đèn cho...phải đạo. Hay cùng lắm sau đi về thề nào lại chả có quà tạ tội. Giận làm gì. Long Xuyên bây giờ đang mùa trái cây cơ mà. Vượng viết lên bìa quyển sách : «Sự giận làm người ta xấu đi một chút» rồi đẩy sang cho Hương. Hương cầm thêm vào chữ «xiu». Vượng xóa đi điển vào chữ «bạc». Hương tấm thên hay. Vượng nhin câu «Sự giận dữ làm người ta xấu đi một chút» với cõi lòng mở rộng và một nụ cười tươi rất tươi.

ELVÉE

KHỔ HẸN □ MUỜNG MẮN (Tiếp theo trang 41)

đêm thanh thản bình an như đêm nay. Họ còn đủ sức đuổi bắt chưa thăm mệt trên sông lung nhon như mũi giáo, êm đềm như nhọt của trái đất. Họ chưa muốn thay thế cái lon Coca Cola nâng niu giờ bằng những đứa con.

Nàng vẫn không rời mắt khỏi những ngọn đèn chớp chớp lung chừng đối bên kia sông. Đó là phò hện, một phò hện của ngày tuyết hoang đường, chưa tắt, không nguội. Nàng tưởng tượng có tay mộng mị của Người Em Xứ Bắc đang ngoác vẩy họ từ trên phò huyền hoặc đó; những ngọn đèn thốt nhiên chao nghiêng nhật, bàn tay cứ vươn dài mãi gửi đèn má nàng những ngón thật lạ. Dù chỉ là tưởng tượng, nàng cũng đưa nhanh bàn tay lên má, bắt ngọn lá phong lan mỏng manh, nàng rùng mình giật mạnh, giò lan tung giầy buột rơi tồm xuống mặt sông phía dưới tựa cái thủ cấp râu ria lông lá, rưng không một tiếng kêu sau nhất chém ngọt. Nàng chặt chàng thốt la khê. Chàng điếm đạm :

— Trở vào thôi em, hình như tiệc đã tàn.

MUỜNG M

THI ƠI, LÀ THI □ CHI (Tiếp theo trang 48)

Kết quả là chỉ có vài người trên trung bình. Có thể hi vọng mạnh đậu thôi, cả lớp méo như kẹo.

Đèn lúc ông thầy sửa bài Pháp văn, tụi tôi lại rêu :

— Bài khó quá thầy.

— Tôi thì tôi thấy, nêu Pháp văn khó sao nghe nói các em môn nào cũng tệ !

Thề là quê cứng người, khớp cái buồn luôn.

Coi nhau như thề mà còn không đậu nổi, khi vô phòng thi thì làm rặng mà coi. Ôi trắc nghiệm, ta đau khổ chào mi...

bài nhận được từ bạn ngọc

• • • • •

VĂN

điều ngọc, phạm hoàng thư, phạm thị kim phượng, đình nghiêm, hạt cát, khô P. H. T, võ trần nguyên, khuê các, ướt mi, trương thị hải nguyên, vũ báo châu, ti nai, hoài phượng linh, trương tư thảo, nguyên toàn nghĩa, nguyên huyền vân, vương thị ngọc ngân, vương kinh kha, nguyên thị mặt dài, hoàng thị anh vân, cô tô, chiêu ái tường dâu, đặng trăm ngâm, phạm thê thảo, dân luân, nguyên hạ liên, nguyên mộng du, ngô thị tuyết nhung, trần xuân đông, trần thị như nhung, từ ly ngọc, phạm thê thảo, cô vàng trương tư, lê thị thúy mai, nguyên thê trinh, ti ti, nguyên thị thanh hằng, trần đức oanh, mặc thúy, phan văn thọ, du an, nguyễn chen, la lune, nguyệt hàn, thê quỳnh, nguyên phạm ngữ, lương trọng minh, liên chi, mộng tường, tú hòa, đồ hữu thị dung, vũ ngọc, nguyên thị thanh xuân, nguyên ngọc, nguyên lan như, tôn nữ ngọc hương, tôn nữ bích liên, em i rêch, nghi, hà dung phụng.

THƠ

vũ thê học, phạm quê châu, nguyên toàn nghĩa, nguyên huyền vân, hoàn danh, xuân lê tề, hoài triệu hùng, trần tích giang, ngô đồng, lê nguyệt thường, nguyên trầm tư, thiên chương, sa ly, nguyên ngọc nghĩa, sa kha miên, lê quang châu, trần xuân đông, trần quang chu, thý an, an hoan, phạm miên trường, nguyên duy khái, huyền trinh, lê thị thúy mai, lý hồng tâm, nguyên thị thanh xuân, an nhiên, phạm anh thý, nguyên thị thanh hằng, nguyên văn trung, nguyên quý thê, nguyên nguyên tử, trần đức oanh, tre xanh BH. thý miên, anh việt thý, đồ bảo điển, thùy kim, lê yên linh phượng, trúc têu, nghy, lương trọng minh, vũ thiên tâm, cung ngữ, nguyên lâm hoàng, mộng tường, phiêu lãng, lê thị chiêu trư, đồ hữu thị dung, vũ ngọc trúc, từ vũ, nguyên dũng, TBL, nguyên phạm trú, nguyên lan như, nguyên văn vinh, nguyên tấp, thiêm cung ngữ, nguyên đoan thực, chương cung, tô đức mặc uy, biên xanh, vũ công nguyên.

PHÁT HÀNH TRUNG TUẦN THÁNG 7-1974

*một tác phẩm dám nói là mới lạ
nhất trong văn chương Việt Nam
từ trước tới nay của tác giả*

NHÀ TÔI, THẮNG VŨ, NGỰA CHÚNG TRONG SÂN
TRƯỜNG, PHƯỢNG VĨ, CẦU MƠ...

CÂY LEO HẠNH PHÚC

- TÁC PHẨM MUÔN THUỞ CỦA MỌI GIA ĐÌNH VIỆT NAM.
- BÔNG HỒNG TÌNH NGHĨA CỦA CON CÁI DÂNG KÍNH CHA MẸ.
- CHIÈC HÔN DÀI AN ÁI CHỒNG TẶNG VỢ VÀ VÒNG TAY KEO SƠN VỢ ÔM CHẶT CHỒNG.
- NGÓT 600 TRANG SÁCH GIẢI NGHĨA TÌNH YÊU CHA MẸ, CON CÁI, THẦY CÔ TRƯỞNG LỚP, BAN BÈ, QUÊ HƯƠNG VÀ CUỘC ĐỜI.